

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี
พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

โดย
สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสิงห์บุรี

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ที่มา หลักการและเหตุผล

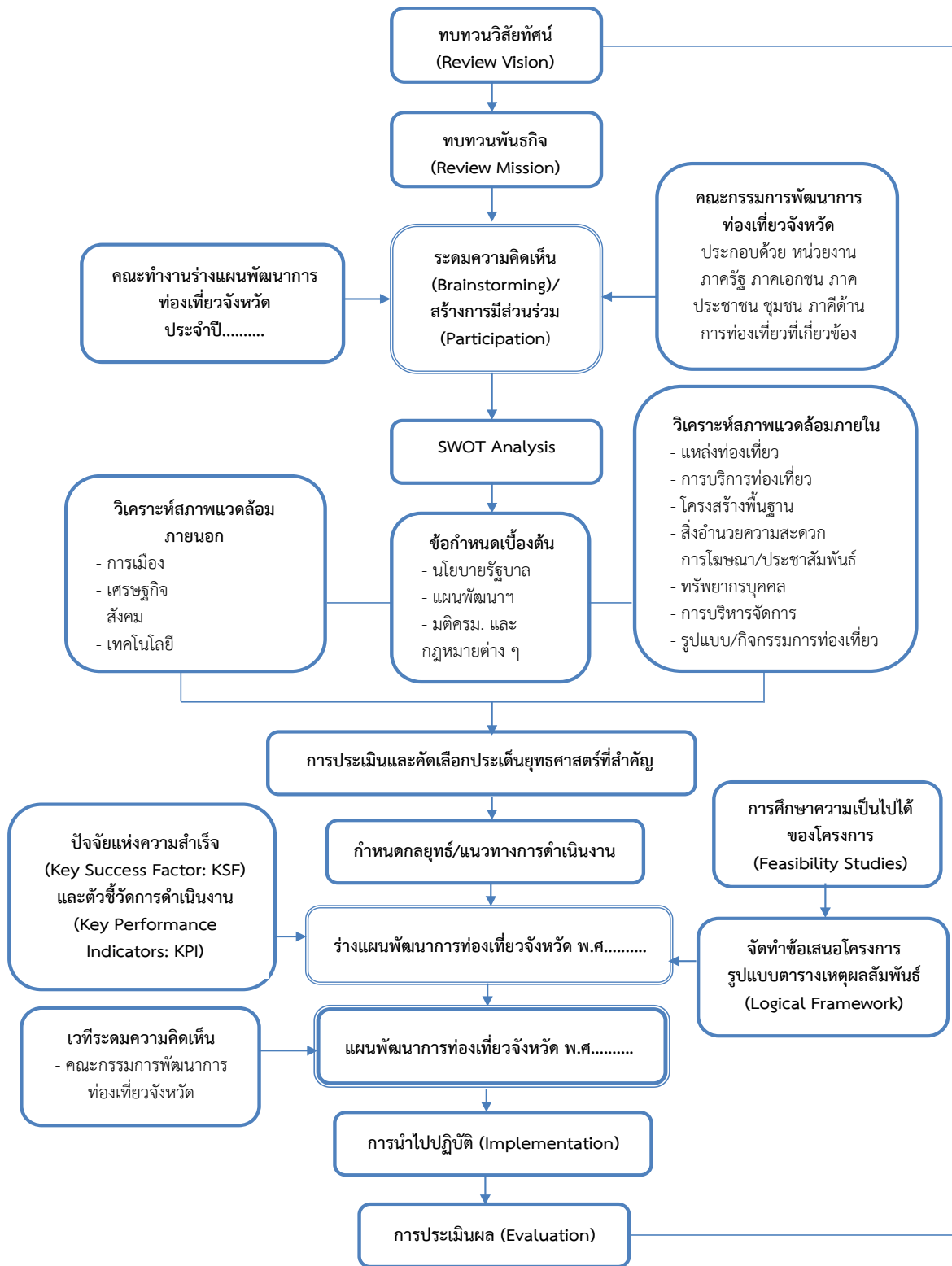
อุตสาหกรรมท่องเที่ยวถือเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของโลก ซึ่งในปี ๒๕๕๘ อุตสาหกรรมท่องเที่ยวทั่วโลกมีมูลค่ากว่า ๗.๘๖ ล้านเหรียญสหรัฐ หรือร้อยละ ๙.๘ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศทั่วโลก (Gross Domestic Product: GDP) ในส่วนของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยนั้นได้สร้างรายได้กว่า ๒.๘ ล้านล้านบาท มีมูลค่าอุตสาหกรรมท่องเที่ยวกว่าร้อยละ ๑๗ ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมสำคัญที่ช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ กอปรกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนั้นมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามสภาวะการณ์โลกและพฤติกรรมของผู้บริโภค อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของไทยจึงต้องมีการปรับตัวตามกระแสโลกที่เปลี่ยนแปลงไป และวางแผนการพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด เพื่อรักษาและพัฒนาขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวของประเทศ

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยขยายตัวอย่างต่อเนื่อง จากจำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เพิ่มสูงขึ้นติดอันดับที่ ๑๑ ของโลก สะท้อนให้เห็นจากแนวโน้มจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ที่ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง โดยในระยะที่ผ่านมาจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก ๑๔ ล้านคน ในปี ๒๕๕๒ มาเป็น ๒๙.๘ ล้านคน ในปี ๒๕๕๘ ซึ่งมากเป็นอันดับที่ ๑๑ ของโลก ประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวประเทศไทยมากที่สุด ได้แก่ จีน มาเลเซีย ญี่ปุ่น เกาหลี และลาว ตามลำดับ สำหรับแนวโน้มนักท่องเที่ยวภายในประเทศ (ไทยเที่ยวไทย) พบว่าในช่วงปี ๒๕๕๔ - ๒๕๕๘ มีการเติบโตกว่าร้อยละ ๙ ต่อปี โดยในปี ๒๕๕๗ นักท่องเที่ยวไทยเดินทางคิดเป็น ๑๓๖.๒ ล้านคนครั้ง และเพิ่มสูงขึ้นในปี ๒๕๕๘ ที่ ๑๓๘.๘ ล้านคนครั้ง

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ได้ให้ความสำคัญในการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจบริการและการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้เติบโตและสนับสนุนภาคการผลิต โดยเน้นการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดความสมดุลและยั่งยืนในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่คำนึงถึงขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ และศักยภาพของพื้นที่ รวมทั้งการสร้างมูลค่าเพิ่มในอุตสาหกรรมกีฬาให้ครอบคลุมทุกมิติและครบวงจร ทั้งการผลิตและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ได้ให้ความสำคัญกับการวางรากฐานและแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ทั้งด้านคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการสร้างสมดุลของการพัฒนา ทั้งในมิติของพื้นที่ เวลา กิจกรรม รูปแบบ และกลุ่มนักท่องเที่ยว เพื่อการสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่ชุมชนและการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่การเติบโตในอนาคตบนพื้นฐานของ การลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการทำงานอย่างบูรณาการระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชน และระหว่างประเทศ

1.2 แผนภาพกระบวนการจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัด

1.3 วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. 2560 – 2564 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

(1) การรวบรวมและจัดทำฐานข้อมูล (Database) ในการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด จะต้องมีการรวบรวมและจัดทำฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวให้ทันสมัย ครบถ้วนและถูกต้อง ประกอบด้วยข้อมูลเชิงนโยบาย

- แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564)
- คำแถลงของคณะรัฐมนตรี ที่เกี่ยวข้องกับด้านการท่องเที่ยว
- แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี
- แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560-2564)
- แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564)
- แผนปฏิบัติการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในเขตพัฒนาการท่องเที่ยววิถีชีวิตลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยา ตอนกลาง พ.ศ. 2560 - 2564
- แนวทางการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด ภายใต้ดัชนีระดับการแข่งขันการเดินทางและการท่องเที่ยวระหว่างประเทศ
- แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสิงห์บุรี
- แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน

ข้อมูลทั่วไป

- ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพโดยทั่วไปของจังหวัดสิงห์บุรี ได้แก่ ที่ตั้งและขนาดอาณาเขต ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะภูมิอากาศ เขตการปกครอง ประชากร การศึกษา ศาสนา การสาธารณสุข ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เศรษฐกิจ การประกอบอาชีพ ผลิตภัณฑ์มวลรวม รายได้หลัก สินค้าหลัก การใช้พื้นที่และการถือครองที่ดิน ไฟฟ้า ประปา การเงินการธนาคาร และทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี
 - ทรัพยากรการท่องเที่ยว ประกอบด้วย แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัด รูปแบบ/กิจกรรมการท่องเที่ยว เทศกาลการท่องเที่ยวที่สำคัญ ปฏิทินกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัด และของฝาก เป็นต้น
 - บริการด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย การบริการขนส่งและอำนวยความสะดวกในการเข้าเมือง ทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ บริการที่พักและสิ่งอำนวยความสะดวก บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ และบริการสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว จุดบริการ Free Wi-Fi เป็นต้น
 - อัตลักษณ์วิถีไทยของจังหวัด

- การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ และการสร้างแบรนด์ท่องเที่ยว
- เครือข่ายความร่วมมือและภาคีการท่องเที่ยวของจังหวัด
- ผลการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวที่ผ่านมา และแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย
- การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว
- สถิติการท่องเที่ยวของจังหวัด ประกอบด้วย จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ ระยะเวลาท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวที่ไป จุดประสงค์ในการมาท่องเที่ยว การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อครั้ง และรายได้จากการท่องเที่ยว
- มาตรฐานการท่องเที่ยวและความร่วมมือระหว่างประเทศด้านการท่องเที่ยว ได้แก่ APEC ASEAN GMS ACMECS IMT-GT โครงการ GMS (Greater Mekong Subregion) EWEC (East-West Economic Corridor) NSEC (North South Economic Corridor) เป็นต้น

ทั้งนี้ การนำแผนการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี ประจำปี 2560 – 2564 ไปสู่การปฏิบัติอยู่ภายใต้กระบวนการบริหารความเสี่ยงขององค์กร และการควบคุมภายในองค์กรของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

การติดตามและการประเมินผล โดยผ่านกระบวนการของคณะกรรมการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนงาน/โครงการ ประกอบด้วย

1. กำหนดแนวทางในการติดตามและประเมินผล
2. ดำเนินการประเมินผลการดำเนินงานแผนงาน/โครงการ ซึ่งให้ความสำคัญในประเด็นต่างๆ

ดังนี้

- การใช้ทรัพยากร (INPUTS) เป็นไปตามเงื่อนไขหรือข้อตกลง ที่กำหนดไว้
- การปฏิบัติงานเป็นไปตามขั้นตอนหรือกระบวนการ (PROCESS) ที่กำหนดไว้
- การพิจารณาผลงาน (OUTPUTS) ว่ามีปริมาณ/คุณภาพ และเงื่อนเวลาตามที่กำหนดไว้
- การติดตามผลลัพธ์ (OUTCOMES) ว่าได้รับการยอมรับ และตอบสนองตามเจตนารมณ์ที่

กำหนดไว้

3. การปรับปรุงแก้ไข (Take Corrective Action) คือ การนำข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด ในการหาแนวทางในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด

4. รายงานสรุปผลการติดตามประเมินผลแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด ต่อคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี เพื่อทบทวนกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และประเด็นยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดในปีต่อไป

บทที่ 2 สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานสำคัญด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของจังหวัด

2.1.1 ความเป็นมา

สิงห์บุรีเป็นเมืองเก่าแก่เมืองหนึ่งสันนิษฐานว่าเป็นเมืองเก่าแก่ก่อนสุโขทัย สร้างขึ้นราว พ.ศ. 1650 โดยพระเจ้าไกรสรราช โอรสพระเจ้าพรหม (พระเจ้าศรีธรรมไตรปิฎก) ซึ่งครองเมืองชัยปราการ (ฝาง) ได้สร้างขึ้นครั้งเมื่อเสด็จพาไพร่พลมาครองเมืองลพบุรีตามรับสั่งพระราชบิดา ซึ่งเข้าใจว่าคงจะมาพักขึ้นบก ณ ที่เป็นที่ตั้งเมืองสิงห์เดิม คือ ตั้งอยู่ลำน้ำจักรสีห์ ตำบลจักรสีห์ อำเภอเมือง จังหวัดสิงห์บุรี ในปัจจุบันใกล้ วัดหน้าพระธาตุ มีเมืองเก่า เรียกว่า "บ้านหน้าพระลาน" เพื่อที่พระองค์จะเดินทางลงเรือที่วัดปากน้ำ แม่น้ำลพบุรี ต่อมาได้ย้ายเมืองไปตั้งทางแม่น้ำน้อยตำบลโพสังโฆ ไต้วัดสิงห์ ปัจจุบันอยู่ในท้องที่อำเภอค่ายบางระจัน

ครั้น พ.ศ. 2310 เมื่อเสียกรุงศรีอยุธยาให้แก่พม่าแล้ว จึงย้ายเมืองสิงห์มาตั้งทางแม่น้ำเจ้าพระยา ริมปากคลองนกกระทุง ตำบลบางมอญ (ปัจจุบัน คือ ตำบลต้นโพธิ์ จังหวัดสิงห์บุรี) การย้ายครั้งนี้จะเป็นสมัยเดียวกับการตั้งเมืองอ่างทองในสมัยธนบุรี ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ราว พ.ศ. 2473 (รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว) ได้มีการจัดรูปการปกครองเมืองระบอบมณฑลเทศาภิบาล จึงได้จัดตั้งกรุงเก่า (มณฑลอยุธยา) ขึ้นประกอบด้วยเมือง 8 เมือง คือ กรุงเก่า พระพุทธบาท พรหมบุรี ลพบุรี สระบุรี สิงห์บุรี อ่างทอง และอินทร์บุรี ใน พ.ศ. 2439-2440 ได้มีการยุบเมืองพรหมบุรี เมืองอินทร์บุรีลง ให้เป็นอำเภอขึ้นกับเมืองสิงห์บุรี และย้ายไปตั้งที่ตำบลบางพุทรา อันเป็นที่ตั้งจังหวัดสิงห์บุรีในปัจจุบันเนื่องจากมีชัยภูมิที่ดีกว่าเดิม เพราะพื้นที่เป็นเนินสูงน้ำท่วมไม่ถึง

วีรกรรมของชาวค่ายบางระจัน

ในหนังสือพระราชพงศาวดารหลายๆ ฉบับ กล่าวถึงการรบที่ค่ายบางระจัน อันเป็นผลให้เกิดวีรกรรม ณ บ้านบางระจัน สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งทำให้ทั่วประเทศรู้จักจังหวัดสิงห์บุรีมากยิ่งขึ้น ในครั้งนั้นชาวบ้านบางระจันสามารถต่อสู้กับทัพพม่า เป็นเวลาถึง 5 เดือน ตั้งแต่เดือน 4 ปลายปีระกา พ.ศ. 2308 ถึงวันจันทร์ แรม 2 ค่ำ เดือน 8 ปีจอ พ.ศ. 2309

2.1.2 ที่ตั้งและขนาดอาณาเขต

จังหวัดสิงห์บุรี ตั้งอยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ประมาณ 142 กิโลเมตร มีเนื้อที่ทั้งสิ้น 822.478 ตารางกิโลเมตร หรือ 514,049 ไร่ มีอาณาเขตติดต่อดังนี้

ทิศเหนือ	ติดอำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาทและอำเภอตากลี จังหวัดนครสวรรค์
ทิศตะวันออก	ติดอำเภอบ้านหมี่ และอำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี
ทิศใต้	ติดอำเภอไชโย อำเภอโพธิ์ทอง และอำเภอแสวงหา จังหวัดอ่างทอง
ทิศตะวันตก	ติดอำเภอสรรคบุรี จังหวัดชัยนาท และอำเภอเดิมบางนางบวช จังหวัดสุพรรณบุรี

2.1.3 ลักษณะภูมิประเทศ

จังหวัดสิงห์บุรีมีพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม มีลักษณะเป็นลูกคลื่นลอนตื้นซึ่งเกิดจากการทับถมของตะกอนบริเวณแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นเวลานาน มีความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรดิน เหมาะแก่การทำกิจกรรมพื้นที่กว่าร้อยละ 80 เป็นที่ราบเรียบกว้างขวาง มีความลาดเอียงของพื้นที่น้อยมาก จึงเกิดเป็นหนองบึงขนาดต่างๆ ทั่วไป พื้นที่มีระดับความสูงเฉลี่ยประมาณ 17 เมตรจากระดับน้ำทะเล ดังนั้นในฤดูน้ำหลากจึงมักมีน้ำท่วมขังเป็นเวลานานๆ พื้นที่ทางด้านทิศตะวันตกและด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้มีสภาพค่อนข้างราบ พื้นดินเป็นลูกคลื่นลอนลาดอันเกิดจากการกัดเซาะของน้ำบนผิวดิน จนเกิดเป็นร่องกว้างทั่วไป

2.1.4 ลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะภูมิอากาศ โดยทั่วไปคล้ายกับจังหวัดอื่นในภาคกลาง แบ่งเป็น 3 ฤดู คือ ฤดูร้อน ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน ฤดูฝน ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม-ตุลาคม และฤดูหนาว ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน - มกราคม

2.1.5 เขตการปกครอง

แบ่งการปกครองออกเป็น 6 อำเภอ 43 ตำบล 364 หมู่บ้าน 14 ชุมชน ดังนี้

1) อำเภอเมืองสิงห์บุรี	มี	8 ตำบล	58 หมู่บ้าน	14 ชุมชน
2) อำเภออินทร์บุรี	มี	10 ตำบล	105 หมู่บ้าน	
3) อำเภอพรหมบุรี	มี	7 ตำบล	42 หมู่บ้าน	
4) อำเภอบางระจัน	มี	8 ตำบล	77 หมู่บ้าน	
5) อำเภอท่าช้าง	มี	4 ตำบล	23 หมู่บ้าน	
6) อำเภอค่ายบางระจัน	มี	6 ตำบล	59 หมู่บ้าน	

การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลเมือง จำนวน 2 แห่ง เทศบาลตำบล จำนวน 6 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 33 แห่ง

2.1.6 ประชากร/การศึกษา/ศาสนา

ตารางที่ 1 จำนวนประชากรจำแนกเป็นรายอำเภอ ปี 2560

ที่	อำเภอ	จำนวนประชากร			จำนวนบ้าน
		ชาย	หญิง	รวม	
1	อำเภอเมืองสิงห์บุรี	25,409	28,884	54,293	21,344
	-เทศบาลเมืองสิงห์บุรี	8,171	9,375	17,546	8,836
	-นอกเขตเทศบาล	17,238	19,509	36,747	12,508
2	อำเภอบางระจัน	16,252	17,745	33,997	12,141
	-เทศบาลเมืองบางระจัน	6,721	7,551	14,272	5,359
	-นอกเขตเทศบาล	9,531	10,194	19,725	6,782
3	อำเภอค่ายบางระจัน	13,621	14,709	28,330	9,232
	-เทศบาลตำบลโพสังโฆ	1,017	1,153	2,170	813
	-นอกเขตเทศบาล	12,604	13,556	26,160	8,419

4	อำเภอพรหมบุรี	11,217	12,423	23,640	7,334
	-เทศบาลตำบลพรหมบุรี	1,542	1,680	3,222	1,287
	-เทศบาลตำบลบางน้ำเชี่ยว	1,631	1,819	3,450	1,326
	-นอกเขตเทศบาล	8,044	8,924	16,968	5,721
5	อำเภอท่าช้าง	6,951	7,591	14,542	5,045
	เทศบาลตำบลถอนสมอ	4,325	4,696	9,021	3,277
	-นอกเขตเทศบาล	2,626	2,895	5,521	1,768
6	อำเภออินทร์บุรี	26,798	28,788	55,589	19,168
	เทศบาลตำบลอินทร์บุรี	2,373	2,548	4,921	2,237
	-นอกเขตเทศบาล	24,425	26,240	50,665	16,931
	รวม	100,248	110,140	210,388	75,264

ที่มา: ที่ทำการปกครองจังหวัดสิงห์บุรี

จากสถิติกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ณ วันที่ 31 มีนาคม 2560 จังหวัดสิงห์บุรี มีประชากรทั้งสิ้น 210,388 คน เป็นชาย 100,248 คน และหญิง 110,140 คน จำนวนบ้าน 75,264 หลังคาเรือน จำนวนผู้ชายคิดเป็น ร้อยละ 47.65 ของประชากรทั้งหมด และจำนวนผู้หญิง คิดเป็นร้อยละ 52.35 ของประชากรทั้งหมด เป็นประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง ได้แก่ เทศบาลเมืองฯ และเทศบาลตำบล จำนวน 54,602 คน คิดเป็นร้อยละ 26 และอยู่ในเขตชนบท จำนวน 155,786 คน คิดเป็นร้อยละ 74 อำเภอที่มีประชากรอาศัยอยู่มากที่สุด ได้แก่ อำเภออินทร์บุรี รองลงมาได้แก่ อำเภอเมืองสิงห์บุรี และอำเภอบางระจัน ตามลำดับ

ตารางที่ 2 อัตราการเปลี่ยนแปลง และความหนาแน่นของประชากร จำแนกเป็นรายอำเภอ ปี 2555 - 2559

อำเภอ	จำนวนประชากร			อัตราการเปลี่ยนแปลง			ความหนาแน่นของประชากร (ต่อ ตร.กม.)
	2557	2558	2559	2557	2558	2559	
เมืองสิงห์บุรี	54,495	54,387	54,264	0.00	-0.2	-0.2	65.9
บางระจัน	34,419	34,273	34,048	-0.5	-0.4	-0.7	41.4
ค่ายบางระจัน	28,316	28,333	28,336	0.00	0.1	0.0	34.4
พรหมบุรี	23,994	23,781	23,667	-0.5	-0.9	-0.5	28.8
ท่าช้าง	14,724	14,650	14,556	-0.3	-0.5	-0.6	17.7
อินทร์บุรี	56,210	56,002	55,717	-0.3	-0.4	-0.5	67.7
รวม	212,158	211,426	210,588	-0.3	-0.3	-0.4	255.8

ที่มา: กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

จังหวัดสิงห์บุรี มีอัตราการเปลี่ยนแปลงของประชากรน้อยมาก และมีแนวโน้มลดลง อำเภอที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่นมากที่สุด ได้แก่ อำเภออินทร์บุรี รองลงมาได้แก่ อำเภอเมืองสิงห์บุรี และอำเภอบางระจัน ตามลำดับ ประชากรในจังหวัดสิงห์บุรี ส่วนใหญ่เป็นคนไทยเชื้อสายไทย นอกจากนั้นยังมีคนไทยเชื้อสาย

เงินอาศัยอยู่ในเขตเมืองเป็นส่วนมาก และมีไทยพวนในพื้นที่อำเภอพรหมบุรี ลาวแจ้ว และลาวเวียงในพื้นที่อำเภออินทร์บุรี

การศึกษา

ปีการศึกษา ๒๕๕๘ มีโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๕ จำนวน ๑๘ โรงเรียน มีโรงเรียนประถมศึกษาและขยายโอกาสสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน ๑๒๙ โรงเรียน โรงเรียนเอกชน จำนวน ๑๕ แห่ง โรงเรียนเทศบาล จำนวน ๕ โรงเรียน และโรงเรียนพระปริยัติธรรม จำนวน ๖ โรงเรียน นอกจากนี้ จังหวัดสิงห์บุรีมีสถานศึกษาระดับอาชีวศึกษาภาครัฐ จำนวน ๕ แห่ง ภาคเอกชน จำนวน ๑ แห่ง และระดับอุดมศึกษา จำนวน ๑ แห่ง (มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีวิทยาเขตสิงห์บุรี)

ตารางที่ 3 จำนวนโรงเรียน และจำนวนนักเรียน จำแนกตามสังกัด ปีการศึกษา 2553 - 2559

ปีการศึกษา	สังกัด									
	สพม.		สพป.		สำนักบริหารงาน คณะกรรมการ การศึกษาเอกชน		กรมส่งเสริมการ ปกครองท้องถิ่น		อื่นๆ (ร.ร.พระปริยัติ ธรรม)	
	โรงเรียน	นักเรียน	โรงเรียน	นักเรียน	โรงเรียน	นักเรียน	โรงเรียน	นักเรียน	โรงเรียน	นักเรียน
2553	12	8,322	135	25,912	16	5,489	5	1,783	6	490
2554	12	8,549	123	16,896	15	5,342	5	1,765	6	516
2555	12	8,396	123	16,422	15	5,408	5	1,725	6	507
2556	12	8,240	119	16,099	15	5,444	5	1,705	6	488
2557	12	7,829	119	15,616	15	5,872	6	1,636	6	478
2558	12	7,807	117	15,201	15	6,070	7	1,470	6	446
2559	12	9,183	117	13,221	15	6,000	5	1,198	6	405

ที่มา : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 5 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี , สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด และสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัด

ศาสนา

มีวัดทั้งหมด 184 วัด พระภิกษุ 1,528 รูป และสามเณร 576 รูป มัสยิด จำนวน 1 แห่ง และโบสถ์คริสต์ จำนวน 3 แห่ง (สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดสิงห์บุรี ปี พ.ศ. 2559)

2.1.7 การสาธารณสุข

จังหวัดสิงห์บุรี มีโรงพยาบาลรัฐ จำนวน 6 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน จำนวน 1 แห่ง มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล 47 แห่ง คลินิกทุกประเภท 88 แห่ง ร้านขายยา 89 แห่ง แพทย์ 60 คน ทันตแพทย์ 30 คน เภสัชกร 36 คน พยาบาล 746 คน จำนวนเตียง 628 เตียง จำนวนประชากรต่อแพทย์ เท่ากับ 8,119.8 : 1 ประชากรต่อทันตแพทย์ เท่ากับ 7,570 : 1 และประชากรต่อพยาบาล เท่ากับ 385.5 : 1

2.1.8 ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ตารางที่ 4 สถิติอุบัติเหตุจราจรทางบก ปี พ.ศ. 2555-2559

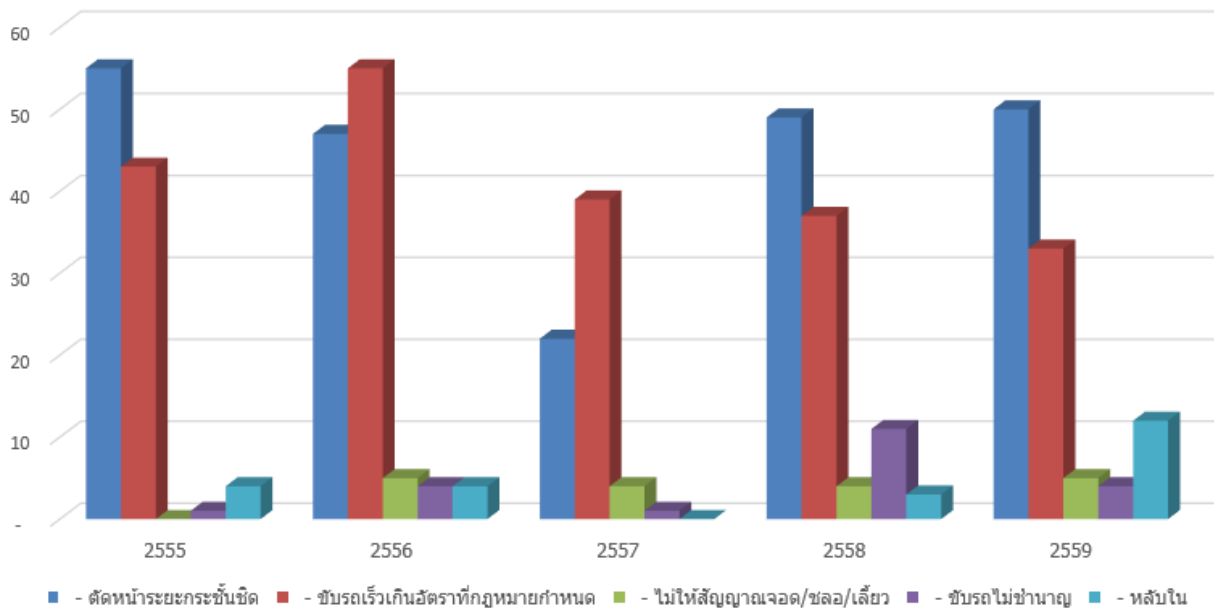
ปี	จำนวนคดีอุบัติเหตุ จราจรทางบก	บาดเจ็บ (คน)	เสียชีวิต (คน)	ทรัพย์สินเสียหาย (บาท)
2555	157	189	71	11,100,500
2556	139	162	50	943,100
2557	118	87	45	6,658,000
2558	154	150	55	4,386,500
2559	193	158	75	6,445,500

จากการเก็บข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุช่วงปกติตลอดปี ย้อนหลัง ๕ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙ พบว่า ๕ สาเหตุแรกที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุมากที่สุด คือ ตัดหน้ากระชั้นชิด ขับรถเร็วเกินกำหนด หลับใน ขับรถไม่ชำนาญ และ ไม่ให้สัญญาณไฟจราจร ตามลำดับ

ตารางที่ 5 สาเหตุและพฤติกรรมเสี่ยงของผู้ใช้รถใช้ถนนที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในช่วงปกติ จังหวัดสิงห์บุรี
ข้อมูลย้อนหลัง 5 ปี (พ.ศ. 2555-2559)

สาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ	สถิติสะสม (ราย)				
	2555	2556	2557	2558	2559
1. ตัดหน้ากระชั้นชิด	55	47	22	49	50
2. ขับรถเร็วเกินกำหนด	43	55	39	37	33
2. หลับใน	4	4	-	3	12
4. ขับรถไม่ชำนาญ	1	4	1	11	4
5. ไม่ให้สัญญาณไฟจราจร	-	5	4	4	5

สาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุทางถนนจังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. 2555 - 2559

ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดสิงห์บุรี

ตารางที่ 6 สถิติคดีอาญาที่น่าสนใจ จำแนกตามประเภทความผิด พ.ศ. 2557 – 2559

ประเภทความผิด	2557 (ราย)		2558 (ราย)		2559 (ราย)	
	รับแจ้ง	จับได้	รับแจ้ง	จับได้	รับแจ้ง	จับได้
คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ	6	3	14	9	20	14
คดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย และเพศ	119	36	108	46	112	89
คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน	189	57	149	34	283	94
คดีที่น่าสนใจ	118	17	117	24	-	-
คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	1,937	1,937	1,343	1,527	1,355	1,705

ที่มา: ตำรวจภูธรจังหวัดสิงห์บุรี

หมายเหตุ เฉพาะคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ผู้ต้องหาที่จับได้ นับเป็นคน

จากสถิติคดีอาญาจะเห็นได้ว่า คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย จะสามารถจับผู้ต้องหาได้เกินกว่าร้อยละ 50 แต่อีก 3 กลุ่มคดีจะจับผู้ต้องหาได้น้อยกว่าร้อยละ 50

2.1.9 เศรษฐกิจ/การประกอบอาชีพ/ผลิตภัณฑ์มวลรวม/รายได้หลัก/สินค้าหลัก ผลิตภัณฑ์มวลรวม

จากสถิติผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. 2558 จังหวัดสิงห์บุรีมีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวม (GPP) ตามราคาประจำปี เท่ากับ 22,842 ล้านบาท และมีผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว 111,856 บาท เป็นลำดับที่ 4 ของภาคกลาง และลำดับที่ 29 ของประเทศ

ตารางที่ 7 ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด ตามราคาประจำปี และผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อคน พ.ศ. 2556 – 2558

หน่วย: ล้านบาท

พื้นที่	ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด			ผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว		
	2556	2557	2558	2556	2557	2558
ประเทศ	12,901,490	13,132,241	13,672,851	193,266	195,995	203,356
ภาคกลาง	797,656	750,165	788,547	254,751	239,332	251,392
สิงห์บุรี	27,638	25,754	22,842	136,339	126,547	111,856

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ตารางที่ ๘ สัดส่วนมูลค่า GPP สาขาการผลิตของจังหวัดสิงห์บุรี (ตามราคาประจำปี) พ.ศ. ๒๕๕๔-๒๕๕๘

หน่วย: ล้านบาท

สาขาการผลิต	พ.ศ. ๒๕๕๔	พ.ศ. ๒๕๕๕	พ.ศ. ๒๕๕๖	พ.ศ. ๒๕๕๗	พ.ศ. ๒๕๕๘
ภาคเกษตร	๓,๕๔๔	๖,๐๑๔	๕,๖๕๐	๓,๙๐๐	๒,๐๓๕
เกษตรกรรม การล่าสัตว์ ป่าไม้	๓,๕๐๕	๕,๙๗๔	๕,๖๐๖	๓,๘๕๖	๑,๙๘๙
การประมง	๓๙	๔๐	๔๔	๔๔	๔๖
ภาคนอกเกษตร	๒๑,๖๓๗	๒๒,๘๐๘	๒๑,๖๕๘	๒๐,๙๙๕	๒๐,๘๐๖
การทำเหมืองแร่ เหมืองหิน	๖๒	๕๘	๕๖	๕๒	๖๓
อุตสาหกรรม	๙,๙๒๓	๗,๗๑๕	๗,๕๕๐	๗,๔๑๒	๗,๐๗๗
การไฟฟ้า แก๊ส การประปา	๗๒๕	๘๑๓	๘๘๙	๘๙๘	๘๙๘
การก่อสร้าง	๗๒๒	๑,๕๖๘	๘๒๖	๗๔๙	๗๕๐
การขายส่ง ขายปลีก	๒,๕๔๖	๓,๒๐๒	๒,๙๑๘	๒,๖๕๗	๒,๙๕๓
โรงแรม ภัตตาคาร	๑๐๔	๙๑	๙๔	๑๐๔	๑๑๕
การขนส่ง การคมนาคม	๘๒๑	๗๙๐	๗๕๕	๗๔๗	๗๒๘
ตัวกลางทางการเงิน	๙๐๒	๑,๐๓๔	๑,๑๕๕	๑,๒๔๖	๑,๓๘๘
บริการด้านอสังหาริมทรัพย์	๗๘๕	๘๘๐	๘๕๘	๖๓๔	๖๖๘
การบริหารราชการแผ่นดินและการ ป้องกันประเทศ	๑,๑๓๕	๑,๓๘๘	๑,๐๙๗	๘๓๔	๙๔๓
การศึกษา	๒,๘๖๐	๔,๐๔๔	๔,๑๕๖	๔,๓๐๐	๓,๗๗๕
การบริการด้านสุขภาพและสังคม	๖๗๒	๗๔๑	๘๐๐	๘๗๘	๙๕๖

การให้บริการชุมชน สังคมฯ	๓๐๓	๓๔๖	๓๗๑	๓๕๔	๓๕๒
ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	๗๗	๑๓๘	๑๓๓	๑๓๐	๑๔๐

ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดสิงห์บุรี

ตารางที่ 9 รายได้ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน และหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน ปี 2552- 2558

ปีที่จัดเก็บ	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือน	จำนวนหนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือน
2552	25,419	17,787	55,605
2554	26,068	19,207	133,378
2556	28,115	22,118	151,450
2558	26,112	22,137	168,239

ที่มา : ผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน ของสำนักงานสถิติจังหวัดสิงห์บุรี

ผลการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนของสำนักงานสถิติจังหวัดสิงห์บุรีโดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลทุกเดือน (มกราคม - ธันวาคม) จากครัวเรือนตัวอย่างในจังหวัดทั้งในเขตเทศบาลและนอกเขตเทศบาล พบว่า ครัวเรือนมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนมีแนวโน้มลดลง แต่หนี้สินเฉลี่ยต่อครัวเรือนเพิ่มขึ้น โดยผลสำรวจในปี 2558 รายได้เฉลี่ยเดือนละ 26,112 บาท ส่วนใหญ่เป็นรายได้จากการทำงาน (ค่าจ้างและเงินเดือน) ร้อยละ 73.5 จากการทำธุรกิจ ร้อยละ 18.1 และจากการทำการเกษตร ร้อยละ 14.3 ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยเดือนละ 22,118 บาท ค่าใช้จ่ายร้อยละ 35.1 เป็นค่าอาหาร เครื่องดื่มและ (ซึ่งในจำนวนนี้เป็นค่าเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ร้อยละ 1.3) รองลงมาเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับยานพาหนะ/การเดินทาง การสื่อสาร ร้อยละ 22.9 และพบว่าเป็นครัวเรือนที่มีหนี้สินประมาณ 41,084 ครัวเรือน หรือ ร้อยละ 57.1 ของครัวเรือนทั้งหมด โดยมีจำนวนหนี้สินเฉลี่ย 151,450 บาทต่อครัวเรือน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการก่อหนี้เพื่อใช้ในครัวเรือน ร้อยละ 76.9 คือใช้ในการอุปโภคบริโภค ร้อยละ 49.7 ใช้ในการซื้อบ้าน/ที่ดิน ร้อยละ 26.0 และหนี้เพื่อใช้ในการศึกษามีเพียงร้อยละ 1.2 เท่านั้น สำหรับหนี้เพื่อใช้ในการลงทุนและอื่น ๆ ร้อยละ 23.1 นั้นพบว่า เพื่อใช้ในการเกษตรกรร้อยละ 14.4 ใช้ทำธุรกิจและอื่น ๆ ร้อยละ 8.7 และเมื่อเปรียบเทียบการกระจายรายได้ในปี 2554 และ 2556 พบว่า ความเหลื่อมล้ำของรายได้มีแนวโน้มลดลง

2.1.10 การใช้พื้นที่และการถือครองที่ดิน

ตารางที่ 10 การใช้ที่ดิน พ.ศ. 2553 – 2557

ปี	เนื้อที่ใช้ประโยชน์ทางการเกษตร					เนื้อที่ใช้ประโยชน์นอกภาคเกษตร	รวม
	ที่นา	ที่พืชไร่	ที่ไม้ผลและไม้ยืนต้น	ที่สวนผักและไม้ดอกไม้ประดับ	อื่นๆ		
2553	313,067	105,867	-	2,268	32,073	60,774	514,049
2554	344,589	111,656	-	2,284	32,233	23,287	514,049
2555	345,037	112,165	-	2,261	32,039	22,547	514,049
2556	345,116	112,054	-	2,261	32,051	22,566	514,049
2557	345,313	111,942	-	2,241	32,039	22,264	514,049

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร (หนังสือรายงานสมุดสถิติ 2559 สิ่งห้บุรี)

การใช้ประโยชน์ที่ดินในจังหวัดสิงห์บุรี ส่วนใหญ่เป็นเนื้อที่ถือครองทางการเกษตร ปี 2557 มีเนื้อที่ถือครองทางการเกษตร ร้อยละ 95.62 ของพื้นที่ทั้งหมด และเนื้อที่ถือครองทางการเกษตรใช้สำหรับการเพาะปลูกพืช ร้อยละ 89.39 พื้นที่ปล่อยรกร้างว่างเปล่า ร้อยละ 6.23 และพื้นที่นอกภาคเกษตร ร้อยละ 4.38 ของพื้นที่ทั้งหมด

2.1.11 ไฟฟ้า ประปา

ตารางที่ 11 จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า และการจำหน่ายกระแสไฟฟ้า จำแนกเป็นรายอำเภอ ปี 2559

อำเภอ	จำนวนผู้ใช้ไฟ (ราย)	การจำหน่ายกระแสไฟฟ้า (ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง)				รวม
		ที่อยู่อาศัย	สถานธุรกิจและอุตสาหกรรม	สถานที่ราชการและที่สาธารณะ	อื่นๆ	
เมืองสิงห์บุรี	21,275	63.7	152.2	6.5	2.3	222.4
บางระจัน	8,574	18.9	24.8	1.0	0.3	44.7
อินทร์บุรี	17,149	39.9	92.9	3.4	0.4	136.1
ค่ายบางระจัน	17,110	34.5	41.4	2.3	0.4	78.2
ท่าช้าง	5,487	11.5	1.3	0.9	0.1	13.7
พรหมบุรี	6,928	17.5	215.0	1.9	1.0	234.4
รวม	76,523	186.0	527.6	16.0	4.5	729.5

ที่มา: การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดสิงห์บุรี

จังหวัดสิงห์บุรี มีจำนวนหมู่บ้านที่มีไฟฟ้าใช้ครบทุกหมู่บ้านในพื้นที่จังหวัด (364 หมู่บ้าน) เป็นจำนวนผู้ใช้ไฟรวม 76,523 ราย โดยอำเภอที่มีจำนวนผู้ใช้ไฟมากที่สุด ได้แก่ อำเภอเมืองสิงห์บุรี (21,275ราย) รองลงมาได้แก่ อำเภออินทร์บุรี และอำเภอค่ายบางระจัน ตามลำดับ อำเภอที่มีการใช้กระแสไฟฟ้ามากที่สุด ได้แก่ อำเภอพรหมบุรี (234.4 ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง) รองลงมาได้แก่ อำเภอเมืองสิงห์บุรี และอำเภออินทร์บุรี ตามลำดับ การจำหน่ายกระแสไฟฟ้า จำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ บ้านที่อยู่อาศัย กิจการ (สถานธุรกิจและอุตสาหกรรม) และ สถานที่ราชการและที่สาธารณะ บ้านที่อยู่อาศัยในอำเภอเมืองสิงห์บุรีใช้กระแสไฟฟ้ามากที่สุด (63.7 ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง) และกิจการในอำเภอพรหมบุรีใช้กระแสไฟฟ้ามากที่สุด (215.0 ล้านกิโลวัตต์/ชั่วโมง)

2.1.12 การเงินและการธนาคาร

การจัดเก็บรายได้ ในปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๐ หน่วยงานที่มีหน้าที่จัดเก็บรายได้หลักของภาครัฐ ได้แก่ กรมสรรพากรจัดเก็บรายได้ทั้งสิ้น ๖๘๓.๒๖ ล้านบาท ลดลงจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๗๗.๑๔ ล้านบาท (ร้อยละ ๑๐.๑๔) ก่อนหน้านี้คือปีงบประมาณ ๒๕๕๘ จัดเก็บรายได้ลดลงจำนวน ๔๑.๕๘ ล้านบาท (ร้อยละ ๕.๑๘) มูลค่าภาษีที่ลดลงในปี ๒๕๖๐ เป็นอันดับแรกคือภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา จัดเก็บได้ลดลงจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๗๐.๗๖ ล้านบาท (ร้อยละ ๒๙.๗๕) รองลงมาคือภาษีมูลค่าเพิ่ม จัดเก็บได้ลดลงจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๑๖.๘๕ ล้านบาท (ร้อยละ ๖.๔๒) ส่วนภาษีที่จัดเก็บรายได้เพิ่มมากที่สุดคือภาษีเงินได้นิติบุคคล จัดเก็บได้เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๑๓.๖๖ ล้านบาท (ร้อยละ ๖.๑๕) อากรแสตมป์เพิ่มขึ้น ๐.๗๙ ล้านบาท (ร้อยละ ๕.๑๕)

ตารางที่ 12 รายได้จากการจัดเก็บภาษีของกรมสรรพากร จำแนกตามภาษี ปีงบประมาณ ๒๕๕๘ - ๒๕๖๐
(ล้านบาท)

ประเภทภาษี	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
รวมทุกประเภทภาษีอากร	๘๐๑.๙๘	๗๖๐.๔๐	๖๘๓.๒๖
ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา	๒๘๘.๕๗	๒๓๗.๘๕	๑๖๘.๐๙
ภาษีเงินได้นิติบุคคล	๒๒๑.๙๗	๒๒๒.๐๓	๒๓๕.๖๙
ภาษีการค้า	n/a	n/a	n/a
ภาษีมูลค่าเพิ่ม	๒๕๒.๖๓	๒๖๒.๓๘	๒๔๕.๕๓
ภาษีธุรกิจเฉพาะ	๒๑.๗๖	๒๑.๘๓	๑๗.๘๖
อากรแสตมป์	๑๖.๒๖	๑๕.๓๔	๑๖.๑๓
รายได้อื่น	๐.๗๙	๐.๙๖	๐.๙๖

ที่มา: สำนักงานสรรพากรพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี

ในส่วนของภาษีสรรพสามิตจัดเก็บได้ทั้งสิ้น ๔.๗๒ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า จำนวน ๐.๑๑ ล้านบาท (ร้อยละ ๒.๓๘) โดยภาษียาสูบมีสัดส่วนสูงสุดของโครงสร้างภาษี จำนวน ๒.๔๗ ล้านบาท เก็บภาษีได้เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๐.๕๒ ล้านบาท (ร้อยละ ๒๖.๖๖) ภาษีสุรามีสัดส่วนของโครงสร้างภาษี รองลงมา จำนวน ๐.๙๗ ล้านบาท เก็บภาษีได้เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๐.๑๕ ล้านบาท (ร้อยละ ๑๘.๒๙) ส่วนภาษีสรรพสามิตที่เก็บภาษีได้ลดลง ได้แก่ รายได้อื่นๆ โดยในปี ๒๕๖๐ มีอัตราการเก็บภาษี จำนวน ๐.๔๓ ล้านบาท ลดลงจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๐.๕๘ ล้านบาท (ร้อยละ ๕๗.๔๓)

ตารางที่ ๑๓ รายได้จากการจัดเก็บภาษีเงินของกรมสรรพสามิต จำแนกตามภาษี ปีงบประมาณ ๒๕๕๘-๒๕๖๐
หน่วย : ล้านบาท

ประเภทภาษี	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
รวมทุกประเภทภาษีอากร	๔.๓๘	๔.๖๑	๔.๗๒
ภาษียาสูบ	๑.๕๗	๑.๙๕	๒.๔๗
ภาษีสุรา	๐.๘๙	๐.๘๒	๐.๙๗
ภาษีเครื่องดื่ม	๐.๕๒	๐.๖๐	๐.๖๓
ภาษีผลิตภัณฑ์เครื่องหอม	๐.๐๑	๐.๐๑	๐.๐๑
ภาษีในท์คัลล์และดิสโก้เธค	๐.๒๑	๐.๒๒	๐.๒๒
รายได้อื่นๆ*	๑.๑๙	๑.๐๑	๐.๔๓

ที่มา: สำนักงานสรรพสามิตพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี

หมายเหตุ: *รายได้อื่นๆ ประกอบด้วยภาษีน้ำมันและผลิตภัณฑ์น้ำมัน ภาษีไฟ ภาษีสถานบริการอาบอบนวด ภาษีรถยนต์ดัดแปลง และค่าปรับเปรียบเทียบคดีต่างๆ

การรับฝากเงินของธนาคารพาณิชย์ ในปี ๒๕๖๐ มีจำนวนสำนักงานให้บริการทั้งสิ้น ๑๗ แห่ง (เพิ่มขึ้น ๑ แห่งจากปี ๒๕๕๙) มีปริมาณรับฝากเงินทั้งสิ้น ๑๕,๔๗๖ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๔๙๒ ล้านบาท (ร้อยละ ๓.๒๘) ส่วนในปี ๒๕๕๙ มีปริมาณเงินรับฝากที่ ๑๔,๙๘๔ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๔๘๗ ล้านบาท (ร้อยละ ๓.๔) ดังนั้นเห็นได้ว่าถึงแม้ปริมาณเงินรับฝากจะเพิ่มขึ้นแต่การขยายตัวของเงินฝากเป็นไปในอัตราที่ลดลงจากเดิมจากร้อยละ ๓.๓๕ ในปี ๒๕๕๙ เป็นร้อยละ ๓.๒๘ ในปี ๒๕๖๐

ด้านการให้สินเชื่อพบว่าปริมาณการให้สินเชื่อในปี ๒๕๖๐ จำนวน ๑๐,๖๖๖ ล้านบาท ลดลงจากปี ๒๕๕๙ จำนวน ๒๐๗ ล้านบาท (ร้อยละ ๑.๙) ส่วนในปี ๒๕๕๙ มีการให้สินเชื่อทั้งสิ้น ๑๐,๘๗๓ ล้านบาท ลดลงจากปี ๒๕๕๘ จำนวน ๓๗๖ ล้านบาท (ร้อยละ ๓.๓๔) จะเห็นได้ว่ามีปริมาณการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ ลดลงทุกปี

ตารางที่ ๑๔ เงินรับฝากและเงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๕๘-๒๕๖๐

หน่วย : ล้านบาท

รายการ	๒๕๕๘	๒๕๕๙	๒๕๖๐
จำนวนสำนักงาน	๑๖	๑๖	๑๗
จ่ายคืนเมื่อทวงถาม	๒๔๖.๐๐	๒๑๘.๐๐	๓๗๒.๐๐
ออมทรัพย์	๘,๖๑๐.๐๐	๙,๒๓๙.๐๐	๙,๒๖๔.๐๐
ประจำ	๕,๕๔๖.๐๐	๕,๕๒๗.๐๐	๕,๘๔๐.๐๐
ตัวสัญญาใช้เงิน	-	-	-
บัตรเงินฝาก	๙๕.๐๐	-	-
รวมเงินรับฝาก	๑๔,๔๙๗.๐๐	๑๔,๙๘๔.๐๐	๑๕,๔๗๖.๐๐
เงินเบิกเกินบัญชี	๒,๑๖๘.๐๐	๒,๐๗๘.๐๐	๒,๒๔๐.๐๐
เงินให้กู้	๔,๓๙๓.๐๐	๔,๓๓๑.๐๐	๓,๙๐๐.๐๐
ตัวเงิน	๔,๖๘๗.๐๐	๔,๔๖๓.๐๐	๔,๕๒๕.๐๐
อื่นๆ	๑.๐๐	๑.๐๐	-
รวมเงินให้สินเชื่อ	๑๑,๒๕๙.๐๐	๑๐,๘๗๓.๐๐	๑๐,๖๖๖.๐๐
สัดส่วนสินเชื่อต่อเงินฝาก (ร้อยละ)	๗๗.๕๙	๗๒.๕๗	๖๘.๙๒

ที่มา: ธนาคารแห่งประเทศไทย

2.1.13 ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทรัพยากรน้ำ

จังหวัดสิงห์บุรีมีแหล่งน้ำธรรมชาติที่สำคัญ ได้แก่

๑. แม่น้ำเจ้าพระยา

แม่น้ำเจ้าพระยา ไหลผ่านพื้นที่อำเภออินทร์บุรีอำเภอเมืองสิงห์บุรี และอำเภอพรหมบุรี ความยาวประมาณ ๔๙ กิโลเมตร ในปัจจุบันประโยชน์ของการใช้น้ำจากแม่น้ำเจ้าพระยาด้านการเกษตร โดยตรงน้อย เนื่องจากในฤดูฝนจะมีน้ำไหลหลากมากเกินไป ส่วนใหญ่ฤดูแล้งปริมาณน้ำน้อยลง ระดับน้ำจะอยู่ตามร่องกลางแม่น้ำเป็นสาเหตุให้ไม่สามารถนำน้ำมาใช้ในด้านการเกษตรได้สะดวก

๒. แม่น้ำน้อย

แม่น้ำน้อยเป็นลำน้ำธรรมชาติ รับน้ำจากแม่น้ำเจ้าพระยาเหนือเขื่อนเจ้าพระยาไหลผ่านพื้นที่อำเภอบางระจัน อำเภอกำแพงแสน และอำเภอท่าช้าง ความยาวประมาณ ๓๕ กิโลเมตร โดยมีประตูระบายน้ำของโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษาชั้นสูง ตั้งอยู่ตอนเหนือของอำเภอบางระจัน และประตูระบายน้ำของโครงการส่งน้ำและบำรุงรักษายางฆ้อง ตั้งอยู่ตอนใต้ของอำเภอท่าช้าง แม่น้ำน้อยเป็นแหล่งน้ำที่นำมาใช้ด้านการเกษตรมากที่สุด เนื่องจากสามารถควบคุมระดับน้ำให้อยู่เต็มฝั่งพร้อมที่จะนำน้ำมาสู่พื้นที่การเกษตรได้โดยสะดวก

๓. แม่น้ำลพบุรี

แม่น้ำลพบุรีเป็นลำน้ำธรรมชาติ แยกจากฝั่งซ้ายแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณด้านทิศเหนือไปยังทิศตะวันออกของอำเภอมืองสิงห์บุรี ความยาวประมาณ ๑๑ กิโลเมตร ฤดูฝนมีน้ำหลาก มีน้ำล้นถึงริมฝั่งแต่ในฤดูแล้ง เมื่อน้ำลดลงการเกษตรที่อาศัยอยู่ริมฝั่งแม่น้ำจะสามารถใช้พื้นที่จากบริเวณลาดตลิ่งของแม่น้ำไปจนถึงระดับน้ำในแม่น้ำ สำหรับปลูกพืชผักและพืชไร่อายุสั้น

๔. ลำแม่ลากร้าง

ลำแม่ลากร้างเป็นลำน้ำธรรมชาติ มีลักษณะเป็นคลองยาวมีน้ำตลอดปี อยู่ในเขตอำเภอมืองสิงห์บุรี ถึงอำเภอมืองอินทร์บุรี ที่ กม.๔+๕๐๐ มีความยาวประมาณ ๔๖ กิโลเมตร ความกว้างประมาณ ๔๐ - ๘๐ เมตร สามารถรับน้ำได้ ในอัตราความจุสูงสุด ๓๐.๔๒๐ ม./วินาที ความลาดชันโดยเฉลี่ยประมาณ ๑ : ๑๒,๐๐๐ ต้นคลองตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ตำบลประศุก ไหลผ่านตำบลห้วยชัน ตำบลอินทร์บุรี ตำบลทับยา อำเภอมืองอินทร์บุรี และตำบลบางกระบือ ตำบลต้นโพธิ์ อำเภอมืองสิงห์บุรี และไหลผ่าน ปตร.ลำซวด ที่ กม.๕๐ + ๔๒๐ ไหลลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยา โดยผ่าน ปตร.พระงาม ที่ตำบลพระงาม อำเภอมืองอินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี

นอกจากนี้ยังมีแหล่งน้ำอื่นๆ ในจังหวัดสิงห์บุรี ได้แก่ คลองเชียงรากและคลองโพธิ์ชัย รวมทั้งหนองบึง ซึ่งมีอยู่ทั่วไปประมาณ ๑๑๗ แห่งและคลองส่งน้ำชลประทานขนาดเล็กอีก ๑๘๘ แห่ง แหล่งน้ำดังกล่าว นอกจากจะช่วยในการเกษตรแล้ว ยังเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลาช่อนและเป็นแหล่งทำการประมงของชาวจังหวัดสิงห์บุรีอีกด้วย

ทรัพยากรดินและธรณีลักษณะ

พื้นที่ตะกอนลำน้ำ (Fluvial plain) เป็นพื้นที่เกิดใหม่ จากการทับถมของลำน้ำในปัจจุบัน มีสภาพพื้นที่ราบเรียบถึงค่อนข้างราบเรียบ (flat to nearly level) เกิดตามแม่น้ำสายหลัก เช่น แม่น้ำเจ้าพระยา ลำแม่ลา ลำกร้าง ลำเชียงราก และลำโพธิ์ชัย ประกอบด้วย สันดินริมน้ำ (river levee) เกิดเป็นแนวริมฝั่งแม่น้ำเป็นส่วนใหญ่ ตะกอนดินที่ถูกพัดพามาทับถมเป็นตะกอนใหม่ เนื้อละเอียดปานกลางถึงละเอียด และพื้นที่ราบน้ำท่วมถึง (flood plain) เป็นที่ราบลุ่มหลังสันดินริมน้ำ

ทรัพยากรดิน ในจังหวัดสิงห์บุรี มีกลุ่มชุดดินหลักอยู่ ๔ กลุ่มชุดดิน ประกอบด้วย

๑. กลุ่มชุดดินที่ ๔ มีเนื้อที่ประมาณ ๔๓๔,๘๙๒ ไร่ หรือร้อยละ ๘๔.๖๐ ของพื้นที่ทั้งจังหวัด

กลุ่มชุดดินที่เป็นดินเหนียวลึกลับมาก เกิดจากวัตถุต้นกำเนิดดินพวกตะกอนลำน้ำ พบในบริเวณที่ราบตะกอนน้ำพา มีสภาพพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มหรือราบเรียบ มีน้ำแช่ขังในช่วงฤดูฝน หน้าดินอาจแตกกระแหงเป็นร่องกว้างและลึกในฤดูแล้ง มีการระบายน้ำเลวหรือค่อนข้างเลว มีเนื้อชั้นดินบนเป็นดินร่วนปนดิน

เหนียว ปฏิกริยาตินเป็นกรดจัดถึงเป็นกรดเล็กน้อย มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๕.๕-๖.๕ มีเนื้อดินชั้นล่างเป็นดินเหนียว หรือดินเหนียวปนทรายแป้ง มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๗.๐-๘.๐ ความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติปานกลาง

มีความเหมาะสมสำหรับการปลูกข้าว โดยปกติไม่ค่อยมีปัญหาในการใช้ประโยชน์ที่ดินสำหรับการปลูกข้าว แต่ถ้าเป็นบริเวณที่ลุ่มต่ำอาจจะประสบปัญหาบ้างจากน้ำไหลบ่าท่วมขัง แต่ไม่เหมาะสมสำหรับการปลูกพืชไร่ ไม้ผล หรือพืชผัก เนื่องจากมีน้ำแช่ขังในช่วงฤดูฝน

การใช้ประโยชน์ที่ดิน ในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ใช้ทำนา และมีบางพื้นที่ที่เปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์เป็นพื้นที่ชุมชนและสิ่งปลูกสร้าง

๒. กลุ่มชุดดินที่ ๒๑ มีเนื้อที่ประมาณ ๕๐,๐๙๙ ไร่ หรือร้อยละ ๙.๗๖ ของพื้นที่ทั้งจังหวัด

กลุ่มชุดดินที่เป็นกลุ่มดินร่วนหยาบลึกมาก เกิดจากวัตุดั้งเดิมกำเนิดดินพวกตะกอนลำน้ำบนส่วนต่ำของสันดินริมน้ำ พบบริเวณที่ราบเรียบหรือค่อนข้างราบเรียบ มีน้ำแช่ขังในช่วงฤดูฝน มีการระบายน้ำดีปานกลางถึงค่อนข้างเลว มีเนื้อดินเป็นดินร่วน ดินร่วนเหนียว หรือดินร่วนเหนียวปนทรายแป้ง ปฏิกริยาตินเป็นกรดจัดถึงเป็นกลาง มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๕.๕-๗.๐ ดินมีความสมบูรณ์ตามธรรมชาติปานกลาง

มีความเหมาะสมสำหรับปลูกข้าว แต่อาจมีปัญหาขาดแคลนน้ำในบางช่วงเวลาที่ฝนทิ้งชว่นาน ส่วนในฤดูแล้งสามารถปลูกพืชผัก และถั่วต่าง ๆ ได้

การใช้ประโยชน์ที่ดินในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ใช้ทำนา บางพื้นที่ใช้ปลูกพืชผัก ถั่วต่างๆ และมีบางพื้นที่ที่เปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์เป็นพื้นที่ชุมชนและสิ่งปลูกสร้าง

๓. กลุ่มชุดดินที่ ๓๓ มีเนื้อที่ประมาณ ๓,๑๑๙ ไร่ หรือร้อยละ ๐.๖๑ ของพื้นที่ทั้งจังหวัด

กลุ่มชุดดินที่เป็นดินทรายแป้งลึกมาก ที่เกิดจากตะกอนแม่น้ำหรือตะกอนน้ำพารูปพัด พบบนสันดินริมน้ำเก่า เนินตะกอนรูปพัด หรือที่ราบตะกอนน้ำพา มีสภาพพื้นที่ค่อนข้างราบเรียบถึงเป็นลูกคลื่นลอนลาด มีการระบายน้ำดีถึงดีปานกลาง มีเนื้อดินชั้นบนเป็นดินร่วนปนทรายแป้งหรือดินร่วน ปฏิกริยาตินเป็นกรดจัดถึงเป็นกรดเล็กน้อย มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๔.๕-๕.๕ มีเนื้อดินชั้นล่างตอนบนเป็นดินร่วนเหนียวปนทรายแป้ง ปฏิกริยาเป็นกรดจัดถึงเป็นกรดเล็กน้อย มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๕.๕-๖.๕ ส่วนชั้นดินล่างถ้ามีก้อนปูนปะปนมีปฏิกริยาเป็นกลางถึงเป็นด่างจัด มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๗.๐-๘.๕ มีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติปานกลาง

มีความเหมาะสมสำหรับปลูกพืชไร่ พืชผัก ไม้ผล และไม้ยืนต้น

การใช้ประโยชน์ที่ดินในปัจจุบัน ส่วนใหญ่ใช้ปลูกไม้ผลหรือเป็นที่อยู่อาศัย และมีบางพื้นที่ที่มีการปรับสภาพพื้นที่เพื่อทำนา

๔. กลุ่มชุดดินที่ ๓๘ มีเนื้อที่ประมาณ ๒,๓๔๐ ไร่ หรือร้อยละ ๐.๔๕ ของพื้นที่ทั้งจังหวัด

กลุ่มชุดดินที่เป็นดินร่วนหยาบลึกมาก เกิดจากการทับถมของตะกอนลำน้ำบนสันดินริมน้ำหรือที่ราบตะกอนน้ำพา มีลักษณะการทับถมเป็นชั้นๆของตะกอนลำน้ำในแต่ละช่วงเวลา มีสภาพพื้นที่ค่อนข้างราบเรียบ มีการระบายน้ำดีถึงดีปานกลาง มีเนื้อดินชั้นบนเป็นดินร่วนปนทราย ปฏิกริยาตินเป็นกรดจัดถึงเป็นกลาง มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๕.๕-๗.๐ เนื้อดินชั้นล่างเป็นดินร่วนปนทราย หรือเป็นชั้นสลับที่มีเนื้อดินเป็นดินร่วน ดินร่วนเหนียวปนทราย ดินทรายปนดินร่วน ปฏิกริยาตินเป็นกรดจัดถึงเป็นกรดปานกลาง มีค่าความเป็นกรดเป็นด่างประมาณ ๕.๕-๗.๐ ความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติปานกลาง

มีความเหมาะสมสำหรับปลูกพืชไร่ พืชผัก ไม้ผล และไม้ยืนต้น
การใช้ประโยชน์ที่ดินในปัจจุบันเป็นที่อยู่อาศัย ปลูกพืชผัก ไม้ผล และมีบางพื้นที่ที่มีการ
ปรับสภาพพื้นที่เพื่อทำนา

ทรัพยากรป่าไม้

จังหวัดสิงห์บุรีไม่มีพื้นที่ป่าไม้หรืออยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติ มีเพียงพื้นที่ป่าชุมชน ประมาณ
๑,๔๕๒ ไร่ ส่วนใหญ่อยู่ใกล้แหล่งน้ำ ป่าชุมชนปลูกโดยชุมชน และให้ชุมชนดูแลรักษา พร้อมใช้ประโยชน์จากป่า
ชุมชน

แร่ธาตุ

จังหวัดสิงห์บุรีไม่มีแร่ธาตุที่สำคัญในพื้นที่

2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของจังหวัด

2.2.1 ทรัพยากรการท่องเที่ยว

- แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัด แยกตามประเภทรูปแบบ/กิจกรรมการท่องเที่ยว
แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี แบ่งออกเป็น 3 ประเภทหลัก ได้แก่
 - 1) แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/ธรรมชาติ
 - 2) แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์/วัฒนธรรม ได้แก่ อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน
เตาเผาแม่น้ำน้อย บ้านคูเมือง พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอินทร์บุรี แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมหรือศาสนา ได้แก่
วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร วัดพิภูลทอง วัดโพธิ์เก้าต้น วัดสว่างอารมณ์ วัดอัมพวัน ฯลฯ
 - 3) แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ได้แก่ โฮมสเตย์และทัวร์สุขภาพ ตำบลหัวไผ่

- เทศกาลการท่องเที่ยวที่สำคัญ

เทศกาลและงานประเพณี

เทศกาลกินปลาจังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรีมีแหล่งน้ำที่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลา
น้ำจืดมากมายนับตั้งแต่ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำน้อย และแม่น้ำลพบุรี แล้วยังมีลำคลอง หนอง บึงอีกมาก
โดยเฉพาะแหล่งกำเนิดปลาพันธุ์รสชาติดี ได้แก่ ลำแม่ลา เป็นแหล่ง ปลาช่อน ที่สร้างชื่อเสียงให้กับจังหวัด
สิงห์บุรีในด้านรสชาติความอร่อย และคนสิงห์บุรีมีความสนใจชัดเจนในการประกอบอาหารที่ทำจากปลา เช่น
ปลาช่อนเผา ปลาแดดเดียว ขนมน้ำยา ห่อหมก ฯลฯ จึงมีรสชาติอร่อยถูกปากผู้บริโภค

จังหวัดสิงห์บุรีจึงมีโครงการที่จะเผยแพร่ชื่อเสียงของปลาช่อนแม่ลาและจังหวัดสิงห์บุรีให้เป็นที่
รู้จักแพร่หลาย ตลอดจนเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวและเพิ่มรายได้ของประชาชนจึงได้จัดประเพณี
ประจำปีจังหวัดขึ้น โดยใช้ชื่อว่า “งานประเพณีเทศกาลกินปลาและงานกาชาดจังหวัดสิงห์บุรี” โดยจัดครั้งแรก
ในสมัย นายวิวัฒน์ คงมาลัย ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี เมื่อวันที่ 19-21 เมษายน 2539 เมษายน 2539 ซึ่ง
เป็นงานเฉลิมฉลองครบรอบ 100 ปีจังหวัดสิงห์บุรี โดยใช้ชื่องานว่า “เทศกาลกินปลาเฉลิมฉลองครบรอบ
100 ปีจังหวัดสิงห์บุรี” ครั้งที่ 2 ใช้ชื่องานว่า “งานประเพณีเทศกาลกินปลาและงานกาชาดจังหวัดสิงห์บุรี”
หลังจากนั้นจังหวัดสิงห์บุรีก็จัดงานติดต่อกันมาทุกปี ในปลายเดือนธันวาคมถึงต้นเดือนมกราคมของปีถัดไป

งานวีรชนชาวบ้านบางระจัน จัดขึ้นเพื่อรำลึกถึงและเทิดทูนวีรกรรมความกล้าหาญของเหล่าวีรชนผู้กล้าที่ยอมสละชีพของตนเพื่อแลกกับเอกราชของชาติ รวมพลังกันต่อสู้ข้าศึกศัตรูทั้งที่มีคนและอาวุธน้อยกว่า ให้คนรุ่นหลังได้เห็นเป็นแบบอย่างของความรักชาติของบรรพบุรุษ โดยงานวีรชนชาวบ้านบางระจัน จะจัดขึ้นในวันที่ 4 – 6 กุมภาพันธ์ของทุกปี ซึ่งเป็นวันที่ค่ายบางระจันถูกพม่าตีแตก จัดขึ้นบริเวณอุทยานค่ายบางระจัน อำเภอค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี กิจกรรมหลักได้แก่หน่วยงานภาครัฐและเอกชน ร่วมกันวางพวงดอกไม้สักการะดวงวิญญาณวีรชนที่ได้สละชีพเพื่อรักษาบ้านเมือง มีการสวนสนามของทหารบก ทหารเรือ ทหารอากาศ ลูกเสือชาวบ้าน ในตอนกลางคืนจะมีหรรสพต่างๆ การแสดงแสง สี เสียง ในเรื่องวีรกรรมการต่อสู้กับข้าศึกในอดีต ให้อนุชนรุ่นหลังได้เห็นถึงคุณงามความดีที่ท่านได้ยอมสละชีพเพื่อปกป้องเอกราชของชาติไทย มีการเล่นกีฬาพื้นบ้าน และออกร้านขายของ

- ปฏิทินกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัด

ลำดับ	ช่วงเวลาจัดงาน	กิจกรรม/เทศกาล	สถานที่จัดงาน
๑.	มกราคม	งานเทศกาลปลาและของดีเมืองสิงห์บุรี ประจำปี ๒๕๖๑	ศูนย์ราชการจังหวัดสิงห์บุรี
2.	กุมภาพันธ์	ประเพณีกำฟ้า	วัดกุฎีทอง ต.บางน้ำเชี่ยว อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
3.	กุมภาพันธ์	งานสวดดีวีรชนค่ายบางระจัน	วัดโพธิ์เก้าต้น อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
4.	เมษายน	งานประเพณีตีข้าวบิณฑ	วัดพระนอนจักรสีห์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี
5.	เมษายน	งานประเพณีปารุปะนัง	วัดพระนอนจักรสีห์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี
6.	กรกฎาคม	งานวันรำลึกวีรชน (วันค่ายแตก)	วัดโพธิ์เก้าต้น อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
7.	วันเข้าพรรษา	งานประเพณีตักบาตรยายดอกไม้	วัดจินตตามณี ต.บ้านแป้ง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
8.	สิงหาคม	ประเพณีอัญเชิญเจ้าประจำปี	ตลาดเทศบาลเมืองสิงห์บุรี
9.	สิงหาคม	งานตามรอยเสด็จประพาสต้นราชการที่ ๕	วัดพรหมเทพาวาส ต.หัวป่า อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี
10.	กันยายน-ตุลาคม	งานประเพณีการแข่งขันเรือยาวประเพณี ชิงถ้วยพระราชทานฯ	บริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา หน้าเทศบาลเมืองสิงห์บุรีและบริเวณแม่น้ำน้อยหน้าวัดกลางท่าข้าม
11.	พฤศจิกายน	งานประเพณีลอยกระทง	ตลาดไทยย้อนยุคบ้านระจัน วัดโพธิ์เก้าต้น
12.	ทุกวันศุกร์ต้นเดือน	งานถนนคนเดิน ร.ศ. ๑๓๐	ศาลากลางหลังเดิม

- แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ
สถานที่ท่องเที่ยวที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นของจังหวัดสิงห์บุรี

ประเภทแหล่งท่องเที่ยว	สถานที่/กิจกรรม	เวลาที่เหมาะสมกับการท่องเที่ยว
1. แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ/ธรรมชาติ	1. โครงการฟาร์มตัวอย่างตามพระราชดำรินองลาด 2. ศูนย์ศึกษาและสืบสานปณิธานงานของพ่อ ต.โพประทับชัย อ.ท่าช้าง 3. ดงยางนาอินทูล 4. สวนชมพู่ทองสามสี เมืองสิงห์	ตลอดทั้งปี ตลอดทั้งปี ตลอดทั้งปี ธันวาคม - มกราคม
2. แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์/ วัฒนธรรม	1. อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน 2. วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร 3. วัดสว่างอารมณ์ 4. วัดประโชติการาม 5. วัดเสถียรวัฒนดิษฐ์ 6. วัดกุฎีทอง 7. วัดอัมพวัน 8. วัดพรหมเทพาวาส 9. ตลาดบ้านแปง 10. ตลาดปากบาง 11. วัดพิกุลทอง 12. วัดโพธิ์เก้าต้น 13. แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย 14. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติอินทร์บุรี 15. อุทยานแม่ลามหาราชานุสรณ์ 16. เมืองโบราณบ้านคูเมือง 17. วัดหน้าพระธาตุ 18. ศาลากลางและศาลจังหวัดสิงห์บุรี 19. วัดโบสถ์ (อินทร์บุรี) 20. วัดม่วง 21. วัดพรหมเทพาวาส 22. วัดกระดังงาบุปผาราม 23. วัดศาลโคดม	ตลอดทั้งปี
3. แหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ	1. โฮมสเตย์และทัวร์สุขภาพ ต.หัวไผ่	ตลอดทั้งปี

- สินค้าพื้นเมืองหรือของฝาก

ปลาช่อนแม่ลา กุนเชียงหมู กุนเชียงปลา หมูทุบ น้ำพริก ปลาสาม ขนมสาลี กระจยาสารทแม่ทองสุก เค้กปลาช่อน ขนมเปียะก้างปลาช่อน ปลาช่อนแดดเดียว ทองม้วนปลาช่อน กล้วยน้ำว้า

- อัตลักษณ์วิถีไทยของจังหวัด วัฒนธรรม หรือกิจกรรมที่โดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่

ประเพณียายดอกไม้ (ตักบาตรดอกไม้) งานบุญเข้าพรรษา ณ วัดจินตตามณี ตำบลบ้านแบ่ง อำเภอรพรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ได้มีการจัดกิจกรรมฟื้นฟูประเพณียายดอกไม้ (ตักบาตรดอกไม้) ในช่วงเข้าพรรษา เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ซึ่งเป็นประเพณีท้องถิ่นดั้งเดิมของชุมชนชาวบ้านเวียงจันทร์ที่เป็นบรรพบุรุษของชุมชนในตำบลบ้านแบ่งตั้งแต่ปู่ย่าตายาย

ประเพณีกำฟ้า เป็นงานบุญพื้นบ้านของชาวไทยพวน ที่บ้านบางน้ำเขียวและบ้านดอนคา อำเภอรพรมบุรี จัดขึ้นเพื่อเป็นการบูชาและระลึกถึงเทพดาผู้รักษาฟ้า และบันดาลให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล

ประเพณีกวนข้าวทิพย์ หรือข้าววมธุปายาส ที่หมู่บ้านวัดกุฎีทอง บ้านโกลาภิวัฒน์ วัดอุดมพิสัย อำเภอรพรมบุรี วันทำพิธีมีได้กำหนดไว้เป็นที่แน่นอน เป็นช่วงที่ข้าวกำลังเป็นน้ามนโดยการปลูกประรำพิธีแล้วใช้ด้ายสายสิญจน์วนรอบ นิมนตร์พระสงฆ์มาเจริญพระพุทธมนต์ แล้วให้หญิงพรหมจารี้นำเครื่องต่างๆ ที่เตรียมไว้ ได้แก่ ถั่ว งา เนย นม และน้ำที่คั้นได้จากข้าวน้ำนม ใส่ลงในกระทะที่ติดไฟด้วยฟืนไม้ชัยพฤกษ์และไม้พุทรา พระสงฆ์เจริญชัยมงคลคาถา ย่ำช้อง ย่ำกลอง ข้าวทิพย์ใช้เวลากวนประมาณ 6 ชั่วโมงเสร็จแล้วเตรียมถวายพระในวันรุ่งขึ้น

ประเพณีห่มผ้าองค์พระปรางค์ จัดทุกวันที่ 13 เมษายน ของทุกปี ณ วัดหน้าพระธาตุ ตำบลจักรสีห์ อำเภอมืองสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เป็นโบราณสถานที่สำคัญคือองค์พระปรางค์สูงราว 8 วาฐานพระปรางค์ก่อด้วยศิลาแลง องค์พระปรางค์ก่อด้วยอิฐ มีรูปครุฑพูนปั้นประจํามุม รวม 4 ตัว เหนือระดับพื้นขึ้นไป 3 ชั้น มีรูปใบเสมาปูนปั้นชั้น 4 ใบ ภายในองค์ปรางค์เป็นโพรง มีเจดีย์รององค์พระปรางค์ ในปัจจุบันเป็นที่เคารพกราบไหว้ของคนในตำบลจักรสีห์และยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัดสิงห์บุรี เพื่ออนุรักษ์โบราณสถานและส่งเสริมให้เยาวชนและพุทธศาสนิกชนได้เกิดความรักหวงแหนโบราณสถาน จึงได้จัดพิธีห่มผ้าองค์พระปรางค์ขึ้นตามแบบโบราณที่เคารพสักการะพระธาตุนิยมห่มผ้าองค์พระปรางค์

ประเพณีตีข้าวบิณฑ วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร ตำบลจักรสีห์ อำเภอมืองสิงห์บุรี จัดขึ้นในวันที่ 14 เดือนเมษายนของทุกปี เป็นประเพณีเก่าแก่ที่ทำกันอยู่แห่งเดียวที่หมู่บ้านจักรสีห์ อำเภอมืองสิงห์บุรี นิยมทำในช่วงวันสงกรานต์ของทุกปี ชาวบ้านจะนัดกันทำพิธีโดยการนำข้าวเหนียวหรือข้าวเหนียวแดงมาหุงหรือนึ่งพอสุกนำมาใส่ใบตองพับเป็นรูปกรวย นำไปถวายหลวงพ่พระนอนจักรสีห์ที่วัดพระนอนจักรสีห์ด้วยการนำพานใส่กรวยข้าวเหนียวที่เตรียมวางไว้ด้านหน้าองค์พระนอนจักรสีห์เพื่อทำพิธีถวายข้าวเหนียว เมื่อเห็นว่าเวลาผ่านไปพอสมควรจะทำพิธีลาข้าว ทุกคนจะตรงไปที่พานข้าวของตน แบ่งข้าวเหนียวในกรวยใส่กระทง แล้วนำไปวางไว้ที่หน้าองค์พระนอนพอเป็นสังเขป จากนั้นชาวบ้านจะแยกกันนั่งเป็นวง วงละ 6-7 คน แบ่งกันรับประทานข้าวที่เหลือ ซึ่งถือเป็นข้าวบิณฑของหลวงพ่พระนอนจักรสีห์

พิธีปารุปะนัง วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร วันที่ 15 เมษายนของทุกปีเป็นประเพณีที่ชาวตำบลจักรสีห์ซึ่งได้มีการสืบทอดและปฏิบัติกันมาเป็นเวลานาน ในช่วงวันสงกรานต์ ซึ่งตรงกับวันที่ 15 เมษายน ของทุกปี ชาวตำบลจักรสีห์ อำเภอมืองสิงห์บุรี และอำเภอกัลเคียง ในจังหวัดสิงห์บุรี ได้เข้าร่วมพิธีปารุปะนัง หรือพิธีห่มผ้าองค์พระพุทไสยาสน์ ที่วิหารพระนอนจักรสีห์วรวิหารกันอย่างเนื่องแน่น เป็นประเพณีที่สืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่อง

การแข่งขันเรือยาวประเพณี โดยจังหวัดสิงห์บุรี เทศบาลเมืองสิงห์บุรี ร่วมกันจัดขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม และกีฬาพื้นบ้านที่มีมาในอดีตให้คงอยู่คู่ท้องถิ่น เป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในจังหวัด พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่น การแข่งขันเรือยาวสิงห์บุรีจัดขึ้นเป็นประจำในช่วงเดือนกันยายนของทุกปี ที่บริเวณแม่น้ำเจ้าพระยา ริมเขื่อนหน้าศาลากลางจังหวัดหลังเก่า

- แหล่งท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงมโหรี
ไม่มี

2.2.2 ข้อมูลสนับสนุนบริการด้านการท่องเที่ยว (8 ด้านตามห่วงโซ่คุณค่าด้านการท่องเที่ยว)

- บริการขนส่งและอำนวยความสะดวกในการเข้าเมือง (ทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ)
การเดินทางท่องเที่ยวสิงห์บุรีเป็นจังหวัดที่อยู่ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ 142 กิโลเมตร การเดินทางโดยรถยนต์จากกรุงเทพฯ สามารถไปได้ 3 เส้นทาง คือ

1. จากกรุงเทพฯ ใช้ทางหลวงหมายเลข 1 (พหลโยธิน) แล้วแยกเข้าทางหลวงหมายเลข 32 (ถนนสายเอเชีย) ผ่านอำเภอบางปะอิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดอ่างทอง จนถึงตัวเมืองจังหวัดสิงห์บุรี

2. จากกรุงเทพฯ ใช้ทางหลวงหมายเลข 1 (พหลโยธิน) ผ่านอำเภอรังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อำเภอนองแค จังหวัดสระบุรี แล้วใช้ทางหลวงหมายเลข 311 ผ่านอำเภอท่าเรือ จังหวัดลพบุรีเข้าสู่จังหวัดสิงห์บุรี

3. จากกรุงเทพฯ ใช้ทางหลวงหมายเลข 1 (พหลโยธิน) ถึงอำเภอรังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยาแล้วเข้าเส้นทางหมายเลข 309 ผ่านจังหวัดอ่างทอง ไปจนถึงจังหวัดสิงห์บุรี การเดินทางโดยรถประจำทางมีรถประจำทางปรับอากาศสายกรุงเทพฯ - สิงห์บุรี ออกจากสถานีขนส่งสายเหนือหมอชิต 2 ถนนกำแพงเพชร 2 ทุกวันๆ ละหลายเที่ยวสอบถามรายละเอียดได้ที่บริษัท ขนส่ง จำกัด โทร.1490

www.transport.co.th

- บริการสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว จุดบริการ Free Wi-Fi
- บริการนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
- บริการที่พัก และสิ่งอำนวยความสะดวก
- บริการภัตตาคาร และร้านอาหาร
- บริการด้านบันเทิงเริงรมย์
- บริการด้านสินค้าและของที่ระลึก
- บริการด้านการรักษาความปลอดภัยและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว

2.2.3 เครือข่ายด้านความร่วมมือและภาคีการท่องเที่ยวของจังหวัด

- แสดงข้อมูลพื้นฐาน
จังหวัดสิงห์บุรี มีภาคีเครือข่ายด้านการท่องเที่ยวดังนี้
 ๑. ชมรมจักรยาน
 ๒. เครือข่ายด้านการท่องเที่ยวชุมชน (ไทยพวน ลาวแง้ว ตลาดบ้านระจัน)

๓. เครือข่ายผู้สูงอายุ

- ข้อมูลเกี่ยวข้องทั้งปัญหา และความต้องการแต่ละพื้นที่

ด้วยในปัจจุบัน ตลาดบ้านระจันที่เป็นตลาดย้อนยุคกำลังเป็นที่สนใจแก่นักท่องเที่ยวในกรุงเทพฯ ปริมาณ และจังหวัดใกล้เคียง และตั้งอยู่วัดโพธิ์เก้าต้น และอนุสาวรีย์ค่ายบางระจัน ทำให้นักท่องเที่ยวในวันเสาร์-อาทิตย์ ค่อนข้างมาก ซึ่งยังขาดในเรื่องของสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายแนะนำแหล่งท่องเที่ยว

2.2.4 สถิติการท่องเที่ยวของจังหวัด

- จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ

สถิติ จำนวน นักท่องเที่ยว ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙

ปี	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทย(คน)	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ(คน)	จำนวนนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ(คน)	หมายเหตุ
๒๕๕๙	๕๐๒,๘๒๙	๒,๗๗๖	๕๐๕,๖๐๕	
๒๕๕๘	๔๗๗,๖๕๒	๒,๕๕๙	๔๘๐,๒๑๑	
๒๕๕๗	๔๔๕,๑๓๑	๒,๔๒๓	๔๔๗,๕๕๔	
๒๕๕๖	๔๒๑,๙๙๗	๒,๓๘๔	๔๒๔,๓๘๑	
๒๕๕๕	๔๐๔,๑๗๙	๒,๔๑๕	๔๐๖,๕๙๔	

แหล่งที่มา ข้อมูลท่องเที่ยวแยกรายจังหวัด/รายปี พ.ศ. เป็นข้อมูลจากกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา <http://www.tourism.go.th>

- ระยะเวลาท่องเที่ยว

ช่วงวันเสาร์และวันอาทิตย์จะมีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดเป็นจำนวนมากเนื่องจากเป็นช่วงวันหยุดของคนทำงานที่สะดวกในการท่องเที่ยวในระยะเวลาสั้น มาเข้ากลับเย็น

- สถานที่ท่องเที่ยวที่ไป

ปัจจุบัน ตลาดบ้านระจัน ตั้งอยู่ในวัดโพธิ์เก้าต้น เป็นตลาดย้อนยุคที่พ่อค้าแม่ค้าแต่งกายย้อนยุคสมัยบางระจัน อยู่ตรงข้ามกับอนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน มีนักท่องเที่ยวจำนวนมากในช่วงวันหยุดเสาร์อาทิตย์ และยังมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงศาสนา เช่น วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร วัดพิบูลทอง วัดอัมพวันที่เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม

- จุดประสงค์ในการมาท่องเที่ยว

มาเพื่อเยี่ยมชมประวัติศาสตร์ และซื้อผลิตภัณฑ์ของชุมชน และสักการะ ขอพร

- การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวต่อครั้ง

ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของผู้เยี่ยมชมเยือน เฉลี่ยคนละ 1,473.13 บาท/วัน

- รายได้จากการท่องเที่ยว

สถิติ รายได้ของนักท่องเที่ยว ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙

ปี	รายได้(ล้านบาท)	หมายเหตุ
๒๕๕๙	๗๒๒	
๒๕๕๘	๖๘๔.๗๑	
๒๕๕๗	๖๒๕.๖๗	
๒๕๕๖	๕๒๘.๕๙	
๒๕๕๕	๕๔๔.๒๐	

แหล่งที่มา ข้อมูลท่องเที่ยวแยกรายจังหวัด/รายปี พ.ศ. เป็นข้อมูลจากกรมการท่องเที่ยว กระทรวงการท่องเที่ยว และกีฬา <http://www.tourism.go.th>

2.2.5 การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

ในปี ๒๕๖๐ จังหวัดสิงห์บุรี ได้มีการพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้บริการนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และผู้ให้บริการเกิดความประทับใจ จำนวน ๓ กิจกรรม ได้แก่ พัฒนาศักยภาพการปฏิบัติงานความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว พัฒนาศักยภาพภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวในจังหวัด และอบรมภาษาเพื่อการท่องเที่ยว

2.3 ผลการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวที่ผ่านมา และแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยวที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย

- ผลการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว

จังหวัดสิงห์บุรีได้ส่งเสริมการท่องเที่ยว โดยดำเนินการพัฒนาที่สำคัญ ดังนี้

๑) พัฒนาเส้นทางเข้าสู่จังหวัดสิงห์บุรีบริเวณด้านสิงห์ใต้ และทำอุโมงค์ทางลอดบริเวณถนนสายเอเชีย เพื่อเป็นการลดอุบัติเหตุจากรถทางบก

๒) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของจังหวัด เช่น แหล่งประวัติศาสตร์วีรชนค่ายบางระจัน แหล่งเตาแม่ น้ำน้อย เมืองโบราณบ้านคูเมือง วัดพิภูลทอง พุทธมณฑลประจำจังหวัด วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร

๓) จัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยว ในรูปแบบแผ่นพับ หนังสือ และสื่อประชาสัมพันธ์ผ่าน Social Media

๔) จัดงานประเพณีที่สำคัญของจังหวัด เช่น งานเทศกาลกินปลาและของดีเมืองสิงห์บุรี งานสวดดีวีรชนค่ายบางระจัน งานสืบสานวัฒนธรรมประเพณีไทย-ลาวแก้ว งานสืบสานวิถีชีวิตไทยพวน งานสืบสานงานบุญมหาวมงคลพระพุทธไสยาสน์ วัดพระนอนจักรสีห์ งานสืบสานประเพณีแห่เทียน จำนำพรรษายายดอกไม้ (ตักบาตรดอกไม้) ชาวลาวเวียง ในเทศกาลเข้าพรรษา งานอนุรักษ์และพัฒนาประเพณีแห่ดาวและประดับดาว ชุมชนไทย-ญวน คริสต์ ชุมชนคาทอลิกวัดพระนามกรเขยชูสิงห์บุรี

๕) อบรมพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

๖) พัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ระลึกด้านการท่องเที่ยว

ผลการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดเพิ่มมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัด จำนวน ๔๘๐,๒๑๑ คน คิดเป็นนักท่องเที่ยว ๑๘๕,๐๑๑ คน และนักท่องเที่ยว ๒๙๕,๒๐๐ คน โดยมีรายได้จากการท่องเที่ยวคิดเป็นเงิน ๖๘๕ ล้านบาท (สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสิงห์บุรี) และจากข้อมูลของกรมการท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในจังหวัดสิงห์บุรีส่วนใหญ่เป็นชาวไทยและไม่พักค้างคืน ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้ามาเที่ยวในจังหวัด ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว ทั้งแหล่งท่องเที่ยวด้านประวัติศาสตร์ที่โดดเด่นด้วยวีรกรรมการสู้รบของชาวบ้านบางระจัน ศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิต รวมทั้งมีวัดหลายแห่งที่มีชื่อเสียงเป็นที่เลื่อมใสศรัทธา เช่น วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร วัดพิภพทอง (วัดหลวงพ่อแพ) วัดบุคคา และวัดอัมพวัน (สถานที่ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน) วัดโพธิ์เก้าต้น เป็นต้น

การส่งเสริมผลิตภัณฑ์ที่ระลึกทางการท่องเที่ยวและ OTOP ปี ๒๕๕๘ มียอดจำหน่าย ๒๗๘.๒๑ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๗ ร้อยละ ๑๐.๘๘ มีผลิตภัณฑ์ OTOP ที่ลงทะเบียนในปี ๒๕๕๗-๒๕๕๘ จำนวน ๒๖๕ ราย ๗๐๐ ผลิตภัณฑ์ (สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดสิงห์บุรี)

การส่งเสริมผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมไทย (Cultural Product of Thailand : CPOT) กระทรวงวัฒนธรรม สนับสนุนให้ผู้ประกอบการนำมรดกทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในท้องถิ่นมาเป็นแรงบันดาลใจในการผลิต ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีเนื้อหา ภูมิหลัง เรื่องราว ด้านวัฒนธรรม บ่งบอกอัตลักษณ์ความเป็นไทย สามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจให้กับชุมชนท้องถิ่น และประเทศชาติได้อย่างมั่นคง (สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดสิงห์บุรี)

จากเป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่กำหนดว่า “เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและบริการการท่องเที่ยวมีคุณภาพได้มาตรฐาน” จังหวัดได้มีการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่บรรลุตามเป้าประสงค์ ดังนี้

- มีรายได้จากการท่องเที่ยวในปี ๒๕๕๗ จำนวน ๖๒๕.๖๗ ล้านบาทเพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๖ ร้อยละ ๗.๓๙ และปี ๒๕๕๘ จำนวน ๖๘๕ ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๕๗ ร้อยละ ๘.๖๖

- แหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย
ไม่มี

บทที่ 3 การวิเคราะห์เพื่อประเมินศักยภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

3.1 สถานการณ์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน

การท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีในปี ๒๕๕๙ จากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้ มีผู้เยี่ยมชมเยือนจำนวน ๕๐๕,๖๐๕ คน ส่วนใหญ่เป็นผู้เยี่ยมชมชาวไทย และเป็นนักท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวเมื่อเปรียบเทียบกับปีที่ผ่านมา ขยายตัวร้อยละ ๕.๒๙ จากการเพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ ก่อให้เกิดรายได้แก่จังหวัด จำนวน ๗๒๒ ล้านบาท ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับปี ๒๕๕๘ ขยายตัวร้อยละ ๕.๓๘

ปัจจัยที่มีผลต่อการขยายตัวของการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความหลากหลายด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี ทั้งแหล่งท่องเที่ยวด้านประวัติศาสตร์ที่โดดเด่นด้วยกิจกรรมการสู้รบของชาวบ้านบางระจัน ศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิต รวมทั้งมีวัดหลายแห่งที่มีชื่อเสียงเป็นที่เลื่อมใสศรัทธา ได้แก่ วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร วัดพิภูลทอง (วัดหลวงพ่อแพ) วัดบุตุคา วัดอัมพวัน วัดโพธิ์เก้าต้น วัดพระพรางค์มุนี (แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย) เทวาลัยพระพรหม และยังมีแหล่งท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ ได้แก่ อุทยานวีรชนค่ายบางระจันพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติอินทร์บุรี เมืองโบราณบ้านคูเมือง เป็นต้น นอกจากนี้ จังหวัดสิงห์บุรียังมีชื่อเสียงด้านอาหารหลากหลายชนิด โดยเฉพาะเมนูปลา ตามแหล่งตลาดเก่าแก่ต่างๆ เช่น ตลาดบ้านแปง ตลาดปากบาง ฯลฯ

3.2. การวิเคราะห์สภาพแวดล้อมของจังหวัด

3.2.2.1 ด้านนโยบายรัฐและการเมือง (Political Component: P)

ซึ่งจากวิสัยทัศน์การท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีที่ผ่านมา มุ่งเน้นการท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และวิถีชีวิต แนวทางในการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก รวมทั้งด้านความปลอดภัย โดยมุ่งเน้นการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่มีความสัมพันธ์และเชื่อมโยงกับพื้นที่มีการบูรณาการแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัด ร่วมกับจังหวัด กลุ่มจังหวัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อร่วมกันพัฒนาและส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวท้องถิ่นที่สำคัญของจังหวัดสิงห์บุรี ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวตามประเพณีและสร้างมูลค่าเพิ่มในแหล่งท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายรัฐบาลด้านการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) และแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) นโยบายคณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติและตอบสนองยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดสิงห์บุรีได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

3.2.2.2 ด้านสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural Component: S)

เนื่องด้วยการเปลี่ยนแปลงในโลกปัจจุบัน สังคมไทยจึงจะต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อรองรับการพัฒนา ภายใต้ภาวะที่สมดุลกับวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของคนไทย ซึ่งสร้างสังคมให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (Knowledge base society) อีกทั้งกระแสโลกาภิวัตน์ยังส่งผลกระทบต่อสังคมไทยในประเด็นต่าง ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลง ลักษณะทางประชากร ความเหลื่อมล้ำของความรู้ (Knowledge Divide) ภาวะโลกร้อน (Global Warming) เป็นต้น

3.2.2.3 ด้านเศรษฐกิจ (Economic Component: E)

จากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจของจังหวัดสิงห์บุรี เป็นเศรษฐกิจที่พึ่งพิงภาคการเกษตรเป็นหลักเนื่องจากมีพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ในการทำเกษตร โดยพืชเศรษฐกิจหลักที่สำคัญของจังหวัด ได้แก่ ข้าว อ้อย โรงงาน และถั่วลิสง และมีครัวเรือนเกษตร จำนวน 25,010 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 31.04 ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมดในจังหวัด การพัฒนาโดยรวมต่ำกว่าค่ากลาง โดยเฉพาะอัตราการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่ำมาก รายได้เฉลี่ยและอัตราการออมเฉลี่ยของครัวเรือนต่ำกว่าค่ากลางและปรับตัวลดลงมาก สำหรับผลิตภาพแรงงานดีกว่าค่ากลางเท่ากับ 136,599 บาท/คน จึงจำเป็นต้องสร้างการเติบโตทางเศรษฐกิจ เพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด และความมั่งคั่งภาคครัวเรือน เน้นคุณภาพ ความปลอดภัย ได้มาตรฐาน ประสิทธิภาพการผลิตทางการเกษตร สร้าง Smart Farmer จัดระบบ Zoning ภาคเกษตร ส่งเสริมการตลาด มีการบริหารจัดการน้ำที่เอื้อต่อการเกษตร โดยไม่หวังพึ่งระบบชลประทานอย่างเดียว ให้เกษตรกรมีน้ำต้นทุนใช้ในพื้นที่อย่างพอเพียงต่อการทำการเกษตร และขยายฐานรายได้จากการท่องเที่ยว พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัด และกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวให้สามารถเป็นแม่เหล็กดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในจังหวัดเพิ่มมากขึ้น ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนทั้งในภาคอุตสาหกรรมและภาคการเกษตร เพื่อช่วยลดต้นทุนการผลิต

3.2.2.4 ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Technological Component: T)

การเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน เป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่เป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะในปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (Information and Communication Technology) ทำให้การติดต่อสื่อสาร และการแพร่กระจายข้อมูล ข่าวสาร และความรู้เป็นไปอย่างรวดเร็วพร้อมแดน ในการขยายตัวของอุตสาหกรรมทั้งภาคการผลิตและการบริการได้ใช้องค์ความรู้เป็นฐานการพัฒนา (Knowledge-based Economy) ในขณะเดียวกัน ภาคการท่องเที่ยวได้นำระบบ E-marketing มาใช้ในภาคธุรกิจเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการแข่งขัน พร้อมทั้งการส่งเสริมและสนับสนุนการประชาสัมพันธ์การตลาดทางการท่องเที่ยวในปัจจุบันได้นำระบบ Social Network ต่าง ๆ มาใช้เพื่อนขยายตลาดการท่องเที่ยวและรักษาตลาดเดิมไว้ เพื่อบรรลุตามเป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวตามที่ได้กำหนดไว้

3.3 การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค

4.2.3.1 จุดแข็ง (Strength)

๑. ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมมีความหลากหลายของร่องรอยทางอารยธรรมหลายยุคสมัยบนฐานอัตลักษณ์เมืองพุทธเกษตร เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ เมืองโบราณบ้านคูเมือง เตาเผาแม่น้ำน้อย ค่ายบางระจัน และแหล่งท่องเที่ยวทางศาสนา เช่น สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และแหล่งปฏิบัติตลอดจนศิลปะประเพณีวัฒนธรรม เช่น ประเพณีกำฟ้า ประเพณีลาวแก้ว ประเพณีทางน้ำ ประเพณีกวนข้าวทิพย์ หนึ่งใหญ่วัดสว่างอารมณ์ รวมทั้งแหล่งท่องเที่ยววิถีชีวิตชุมชนลุ่มแม่น้ำแม่ลา ซึ่งต่างมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยวระดับสูง

๒. ทรัพยากรการท่องเที่ยวภายในจังหวัดที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและทุกอำเภอมีทรัพยากรท่องเที่ยวของตนเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่น ได้แก่ แหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน อำเภอค่ายบางระจัน แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย อำเภอบางระจัน บ้านคูเมือง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติอินทร์บุรี อำเภออินทร์บุรี แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมอาหารแม่ครัวหัวป่าก์ อำเภอพรหมบุรี กลุ่มจักรสานวัดโคมศรี แหล่งท่องเที่ยวเชิงศาสนา วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร อำเภอเมืองสิงห์บุรี วัดพิบูลทอง อำเภอท่าช้าง วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี

๓. ตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิรัฐศาสตร์อยู่ใกล้กรุงเทพฯและเป็นส่วนหนึ่งในโครงข่ายเส้นทางคมนาคมระบบโลจิสติกส์สินค้าเกษตร อุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวเชื่อมโยงภายในภูมิภาคและระหว่างภูมิภาค

4.2.3.2 จุดอ่อน (Weakness)

1. ทิศทางการพัฒนาการบริหารจัดการท่องเที่ยวของจังหวัดขาดความชัดเจนร่วมกันต่อการดำเนินการจัดการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและเป็นองค์รวม

2. การบริการและการจัดการการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวยังขาดประสิทธิภาพให้สอดคล้องตามมาตรฐานสากล รวมทั้งถึงการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวยังไม่สามารถยกระดับให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยว

3. การทำตลาดเชิงบูรณาการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวยังไม่สามารถสร้างการกระจายตัวให้เกิดการท่องเที่ยวในทุกอำเภอ รวมถึงการทำให้เกิดการท่องเที่ยวซ้ำและการสร้างมูลค่าเพิ่ม

4. แหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวยังไม่สามารถยกระดับการพัฒนาให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มและสร้างความดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยว

5. สินค้าผลิตภัณฑ์จากชุมชนแหล่งต่างๆยังไม่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้จากบรรจุภัณฑ์และเรื่องเล่าที่สัมพันธ์กับสินค้า

6. ภาคีเครือข่ายขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวของสิงห์บุรียังขาดความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนร่วมกันต่อการมีส่วนร่วมและการจัดการด้านการท่องเที่ยวระหว่างภาครัฐประชาชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรเอกชนในภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องทั้งระบบ

7. ทรัพยากรบุคคลด้านการท่องเที่ยวมีลักษณะและความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม และภาษาต่างชาตอยู่ในระดับต่ำ จึงยังไม่สามารถเปิดตลาดการท่องเที่ยวกับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้อย่าง มีเป้าหมาย

8. ทรัพยากรบุคคลด้านการท่องเที่ยวยังขาดทักษะและความรู้ในการสื่อความหมาย การนำเที่ยว และการบริการทางการท่องเที่ยวทั้งในแหล่งท่องเที่ยว ร้านค้า ที่พักและร้านอาหาร

4.2.3.3 โอกาส (Opportunity)

1. นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ยสูงขึ้นในกลุ่มชนชั้นกลางมีแนวโน้มการบริโภคสินค้าและบริการทางด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและวิถีชีวิต ตลอดจนภาครัฐมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีไทย กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากขึ้น

2. แนวโน้มการเติบโตของนักท่องเที่ยวจีนและนักท่องเที่ยวต่างชาติของประเทศส่งผลให้เกิดโอกาสทางการตลาดสำหรับการท่องเที่ยวเชิงศาสนาในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เช่น การท่องเที่ยวชุมชน

3. จังหวัดสิงห์บุรีมีที่ตั้งอยู่ใกล้และเป็นจุดเชื่อมโยงในโครงข่ายระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ และระเบียงเศรษฐกิจตะวันออกตะวันตก ซึ่งสามารถทำให้เกิดการขยายโอกาสทางเศรษฐกิจได้ ควบคู่กับการพัฒนาเส้นทางรถไฟรางคู่สายกรุงเทพฯ – ปากน้ำโพและรถไฟความเร็วสูงสายกรุงเทพฯ – พิษณุโลก

4. การเจริญเติบโตของตลาดดิจิทัลที่มีต้นทุนต่ำและได้รับความนิยมสูงขึ้น เป็นโอกาสทางการตลาดให้จังหวัดสิงห์บุรีสามารถขยายโอกาสและเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันทางเศรษฐกิจการเกษตร และการท่องเที่ยวสูงขึ้น

5. แผนยุทธศาสตร์ชาติและนโยบายไทยแลนด์ 4.0 เป็นการสร้างคุณภาพให้กับสินค้าและบริการ จากรากฐานทรัพยากรของจังหวัดให้มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นโดยเฉพาะธุรกิจภาคบริการ

4.2.3.4 อุปสรรค (Threat)

1. ภัยธรรมชาติ (อุทกภัย, ภัยแล้ง, การแพร่ระบาดของศัตรูพืช, โรคระบาดของสัตว์ปีก) และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (ภาวะโลกร้อน)

2. ปัญหาการเมืองทำให้นโยบายของรัฐบาลมีการเปลี่ยนแปลงขาดการต่อเนื่อง

3. องค์กรภาครัฐโดยเฉพาะผู้บริหารระดับสูงของจังหวัดขาดการบริหารงานอย่างต่อเนื่อง

TOWS Analysis		ปัจจัยภายในองค์กร (INTERNAL FACTORS)	
ปัจจัยภายนอก องค์กร (EXTERNAL FACTORS)		<p>จุดแข็ง (S: STRENGTHS)</p> <p>1 ทรัพยากรการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วิถีชีวิตและวัฒนธรรมมีความหลากหลายของร่องรอยทางอารยธรรมหลายยุคสมัยบนฐานอัตลักษณ์เมืองพุทธเกษตร</p> <p>2 ทรัพยากรการท่องเที่ยวภายในจังหวัดที่มีชื่อเสียงระดับประเทศและทุกอำเภอมีทรัพยากรท่องเที่ยวของตนเองเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่น</p> <p>3. ตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิรัฐศาสตร์อยู่ใกล้กรุงเทพฯและเป็นส่วนหนึ่งในโครงข่ายเส้นทางคมนาคมระบบโลจิสติกส์สินค้าเกษตรอุตสาหกรรมและการท่องเที่ยวเชื่อมโยงภายในภูมิภาคและระหว่างภูมิภาค</p>	<p>จุดอ่อน (W: WEAKNESSES)</p> <p>1 ทิศทางการพัฒนาการบริหารจัดการท่องเที่ยวของจังหวัดขาดความชัดเจนร่วมกันต่อการดำเนินการจัดการท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและเป็นองค์รวม</p> <p>2 การบริการและการจัดการการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวยังขาดประสิทธิภาพให้สอดคล้องตามมาตรฐานสากล รวมทั้งถึงการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวยังไม่สามารถยกระดับให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยว</p> <p>3 การทำตลาดเชิงบูรณาการที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการท่องเที่ยวยังไม่สามารถสร้างการกระจายตัวให้เกิดการท่องเที่ยวในทุกอำเภอ รวมถึงการทำให้เกิดการท่องเที่ยวข้ามและ การสร้างมูลค่าเพิ่ม</p> <p>4. แหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวยังไม่สามารถยกระดับการพัฒนาให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มและสร้างความดึงดูดใจแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>5. สินค้าผลิตภัณฑ์จากชุมชนแหล่งต่างๆยังไม่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้จากบรรจุภัณฑ์และเรื่องเล่าที่สัมพันธ์กับสินค้า</p> <p>6. ภาศึเครือข่ายขับเคลื่อนการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดบุรีรัมย์ยังขาดความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนร่วมกันต่อการมีส่วนร่วมและการจัดการด้านการท่องเที่ยวระหว่างภาครัฐประชาชน องค์กรปกครองส่วน</p>

			<p>ท้องถิ่นและองค์กรเอกชนในภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องทั้งระบบ</p> <p>7. ทรัพยากรบุคคลด้านการท่องเที่ยวมีลักษณะและความสามารถในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมและภาษาต่างชาติอยู่ในระดับต่ำ จึงยังไม่สามารถเปิดตลาดการท่องเที่ยวเกี่ยวกับนักท่องเที่ยวต่างชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>8. ทรัพยากรบุคคลด้านการท่องเที่ยวยังขาดทักษะและความรู้ในการสื่อความหมาย การนำเที่ยวและการบริการทางการท่องเที่ยวทั้งในแหล่งท่องเที่ยว ร้านค้า ที่พักและร้านอาหาร</p>
	<p>โอกาส (O: OPPORTUNITYS)</p> <p>1. นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ยสูงขึ้นในกลุ่มชนชั้นกลางมีแนวโน้มการบริโภคสินค้าและบริการทางด้านประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเพิ่มขึ้นก่อให้เกิดการขยายตัวของตลาดสำหรับสินค้าท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและวิถีชีวิต ตลอดจนภาครัฐมีนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยววิถีไทย กระตุ้นให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมากขึ้น</p> <p>2. แนวโน้มการเติบโตของนักท่องเที่ยวจีนและนักท่องเที่ยวต่างชาติของประเทศส่งผลให้เกิดโอกาสทางการตลาดสำหรับการท่องเที่ยวเชิงศาสนาในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ เช่น การท่องเที่ยวชุมชน</p> <p>3. จังหวัดสิงห์บุรีมีที่ตั้งอยู่ใกล้</p>	<p>STRENGTHS/ OPPORTUNITYS (SO) เกร็งรุก/ขยายผล</p> <p>กลยุทธ์พัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มจากแหล่งท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว</p> <p>ประเด็นยุทธศาสตร์ พัฒนาศักยภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว</p>	<p>WEAKNESSES / OPPORTUNITYS (WO) พัฒนา</p> <p>กลยุทธ์พัฒนาระบบบริหารจัดการและบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน</p> <p>กลยุทธ์ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ และการตลาดเชิงรุก สร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวจากทุกภาคส่วนทั้งในและต่างประเทศ</p> <p>ประเด็นยุทธศาสตร์ พัฒนาศักยภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว</p>

	<p>และเป็นจุดเชื่อมโยงในโครงข่าย ระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้และ ระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก ตะวันตก ซึ่งสามารถทำให้เกิดการ ขยายโอกาสทางเศรษฐกิจได้ ควบคู่กับการพัฒนาเส้นทางรถไฟ รางคู่สายกรุงเทพฯ – ปากน้ำโพ และรถไฟความเร็วสูงสาย กรุงเทพฯ – พิษณุโลก</p> <p>4. การเจริญเติบโตของตลาด ดิจิทัลที่มีต้นทุนต่ำและได้รับความ นิยมนิยมสูงขึ้น เป็นโอกาสทาง การตลาดให้จังหวัดสิงห์บุรี สามารถขยายโอกาสและเพิ่มขีด ความสามารถทางการแข่งขันทาง เศรษฐกิจการเกษตรและการ ท่องเที่ยวสูงขึ้น</p> <p>5. แผนยุทธศาสตร์ชาติและ นโยบายไทยแลนด์ 4.0 เป็นการ สร้างคุณภาพให้กับสินค้าและ บริการจากรากฐานทรัพยากรของ จังหวัดให้มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะธุรกิจภาคบริการ</p>		
	<p>อุปสรรค (T: TREATS)</p> <p>1. ภัยธรรมชาติ (อุทกภัย, ภัยแล้ง , การแพร่ระบาดของศัตรูพืช, โรค ระบาดของสัตว์ปีก) และการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (ภาวะโลกร้อน)</p> <p>2. ปัญหาการเมืองทำให้นโยบาย ของรัฐมีการเปลี่ยนแปลงขาดการ ต่อเนื่อง</p> <p>3. องค์กรภาครัฐโดยเฉพาะ ผู้บริหารระดับสูงของจังหวัดขาด การบริหารงานอย่างต่อเนื่อง</p>	<p>STRENGTHS/ TREATS (ST) ปรับตัวเร็ว</p>	<p>WEAKNESSES / TREATS (WT) ตั้งรับ/ ปรับปรุง</p>

บทที่ 4 วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ และเป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

4.1 วิสัยทัศน์ (Vision)

“เมืองท่องเที่ยวประวัติศาสตร์ และวิถีชีวิต”

4.2 พันธกิจ (Mission)

1. ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม วิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ และการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน

๒. พัฒนา ปรับปรุง แหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยว

4.3 วัตถุประสงค์ (Objective)

1. เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว และจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

๒. แหล่งท่องเที่ยวของจังหวัดมีมาตรฐานในการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกในการท่องเที่ยว

4.4 เป้าหมาย (Targets)

1 จำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

2 แหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม ชุมชน มีคุณภาพและบริหารจัดการอย่างยั่งยืน

4.5 ตัวชี้วัด (Key Performance Indicators)

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ค่าเป้าหมาย				
		2560	2561	2562	2563	2564
1. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยว.	ร้อยละ/ปี	๕	10	15	20	25
2. ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของนักท่องเที่ยว	ร้อยละ/ปี	๕	10	15	20	25
3. ร้อยละของความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว	ร้อยละ	๘๐	๘๒	84	86	90

หน่วยนับตัวชี้วัด เช่น จำนวนแหล่ง จำนวนร้อยละ....ต่อปี จำนวนครั้ง จำนวนคน จำนวนกิจกรรม จำนวนมาตรฐานต่อปี เป็นต้น

บทที่ 5 ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัด

5.1 แนวคิดในการจัดทำยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวจังหวัด

การจัดทำยุทธศาสตร์พัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้รวบรวมข้อมูลวิเคราะห์ปัจจัยหลักสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดสิงห์บุรี โดยมีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ ประเด็นยุทธศาสตร์และกลยุทธ์/แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี ในการขับเคลื่อนนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติในประเด็นด้านการท่องเที่ยว ประกอบด้วย

- แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ พ.ศ. (๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)
- แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี
- แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)
- แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ (พ.ศ.๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)
- แผนพัฒนาจังหวัดสิงห์บุรี

ทั้งนี้ สามารถสรุปสาระสำคัญของนโยบายและแผนต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและกีฬา อันได้แก่ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ พ.ศ. (๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) และ แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้ดังนี้

5.1.1 สรุปสาระสำคัญของแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและกีฬา แผนยุทธศาสตร์ชาตินี้จะใช้เวลาทั้งหมด ๒๐ ปีในการดำเนินการ โดยแบ่งเป็น ๖ ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ โดยยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการกีฬา มีรายละเอียดดังนี้

(๑) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ยุทธศาสตร์นี้เน้นเพื่อพัฒนาประเทศไทยไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว โดยเน้นในเรื่องของนวัตกรรม การเพิ่มประสิทธิภาพการแข่งขันทั้งด้านการบริการ การเกษตรและอุตสาหกรรม อีกทั้งยังมีการเพิ่มด้าน infrastructure ต่างๆ เพื่อเป็นตัวสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศ

(๒) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน

การพัฒนาศักยภาพของคนนั้นเป็นสิ่งสำคัญในการที่จะพัฒนาประเทศไทยไปสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว การที่คนไทยมีความพร้อมทั้งความรู้ความสามารถและสติปัญญา จะเป็นรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป โดยยุทธศาสตร์นี้มีกรอบแนวทางที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ การพัฒนา ศักยภาพของคน ยกกระตือรือร้นการศึกษา สร้างระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมที่ดี เสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัวให้เข้มแข็ง

(๓) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกับทางสังคม

ยุทธศาสตร์นี้มีเป้าหมายเพื่อเร่งการกระจายการพัฒนาและความมั่นคงให้ทั่วถึงทุกภูมิภาค อีกทั้งยัง ออกนโยบายที่ลดความเหลื่อมล้ำในสังคมเพื่อไปสร้างความเท่าเทียม

(๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์นี้เน้นการรักษาสภาพแวดล้อมให้คงอยู่ การรักษาสภาพแวดล้อมดังกล่าวนั้นยังสามารถป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปได้

(๕) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

ยุทธศาสตร์นี้ต้องการสร้างประสิทธิภาพที่ดีให้แก่หน่วยงานของภาครัฐ ทั้งการปรับขนาดองค์กร การกระจายบทบาทสู่ท้องถิ่น มีการใช้แนวคิดธรรมาภิบาลในการดำเนินการ

(๖) กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

กระบวนการพัฒนาประเทศผ่านแผนยุทธศาสตร์นี้จะใช้ระบบประชารัฐเป็นแกนหลักในการดำเนินการ ซึ่งเป็นการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน ประชาชนและภาคประชาสังคม อีกทั้งในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยยังมีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำเอายุทธศาสตร์ชาติไปใช้อีกด้วย

(๗) ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

(๗.๑) สาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายอย่างชัดเจน สามารถถ่ายทอดยุทธศาสตร์ชาติไปสู่หน่วยงานที่ปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๗.๒) ระบบกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ อีกทั้งกรอบกฎหมายยังต้องสร้างความต่อเนื่องให้แก่แผนยุทธศาสตร์แห่งชาติ

(๗.๓) กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดคล้องตั้งแต่การจัดทำแผนพัฒนาจนถึงการนำไปสู่การปฏิบัติ และการประเมินผล

(๗.๔) การยอมรับของสังคม มีการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจต่อสาธารณชน มีการรับฟังความคิดเห็นจากทุกกลุ่ม สร้างการมีส่วนร่วมและความเป็นเจ้าของร่วมกัน

๕.๑.๒ สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและกีฬา

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เป็นการนำยุทธศาสตร์มาสานต่อเพื่อการดำเนินการให้เป็นรูปธรรมและเข้าถึงประชาชนมากขึ้น ซึ่งการจัดทำแผนได้น้อมนำ “หลักเศรษฐกิจพอเพียง” มาเป็นปรัชญาในการนำให้เกิดการพัฒนาอย่างมั่นคงและความพร้อมที่จะดำรงอยู่ได้อย่างมีภูมิคุ้มกัน แผนฉบับนี้จะมียุทธศาสตร์ที่สามารถต่อยอดในการพัฒนานโยบายยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยแผนนี้จะเป็นแผนหลักในการพัฒนาประเทศภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goal: SDGs) รวมถึงยุทธศาสตร์ของแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับนี้มีการวางรากฐานให้เป็นรูปธรรม ภายใต้ยุทธศาสตร์ ๕ ปี เพื่อให้ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี บรรลุเป้าหมายได้ ทั้งนี้ ยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการกีฬาจะสามารถแบ่งได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาคนให้มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันในระดับสากล รวมทั้งพัฒนาคนด้านการท่องเที่ยวทั้งภาครัฐและภาคเอกชน และให้คนในชุมชนมีส่วนร่วม ให้พร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การลดความเหลื่อมล้ำ ทั้งในการเข้าถึงสวัสดิการทางสังคมต่างๆ การเข้าถึงการศึกษา วัยสูงอายุที่เพิ่มขึ้น การพัฒนาเด็กให้มีศักยภาพตามวัยที่ควร

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ สร้างเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เศรษฐกิจไทยที่ดีขึ้นได้ต้องมีการพัฒนาในทุกๆ ด้าน

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ ด้านสิ่งแวดล้อม มีการออกกฎหมาย การทำตามข้อตกลงและอนุสัญญาว่าด้วยการลดมลพิษ การสร้างคาร์บอนไดออกไซด์และการอนุรักษ์พื้นที่สีเขียวที่ส่งผลต่อสุขภาพของประชาชน การฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้และการกำกับดูแลเรื่องการประมงและการจับปลาในฤดูวางไข่

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ด้านความมั่นคง จัดทำกฎระเบียบให้มีความเข้มงวดมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องชายแดน น่านฟ้า รวมถึงชายฝั่งทะเล เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความขัดแย้งและข้อพิพาทต่างๆ

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ ด้านระบบโลจิสติกส์ เชื่อมโยงการเดินทางและการขนย้ายสินค้าไปยังฐานการผลิต และแหล่งท่องเที่ยวของประเทศให้สะดวกมากขึ้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๘ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาพัฒนาต่อยอดให้เกิดประโยชน์ในหลายด้าน

ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ ซึ่งการพัฒนาปัจจัยต่างๆ เหล่านี้เป็นหลักการพัฒนาที่สำคัญเพื่อช่วยปัจจัยต่างๆ ที่ก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำ โดยเฉพาะในยุทธศาสตร์ที่ ๙ ที่มีการกำหนดแนวทางการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวไว้อย่างชัดเจน

สำหรับแนวทางการพัฒนาภาคตามยุทธศาสตร์ที่ ๙ สามารถสรุปได้ดังนี้

ภาคเหนือ พัฒนาการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและยั่งยืน มีธุรกิจบริการต่อเนื่องกับการท่องเที่ยวบริการสุขภาพและการศึกษาที่ได้มาตรฐาน รวมทั้งผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ที่สร้างมูลค่าเพิ่มสูง

ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ยกระดับการท่องเที่ยวเชิงประเพณีวัฒนธรรม อารยธรรมขอม ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ธรรมชาติ และกีฬาสู่นานาชาติ

ภาคกลาง ปรับปรุงมาตรฐานสินค้าและธุรกิจบริการด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและภาพลักษณ์ที่ได้มาตรฐานสากล เพื่อเพิ่มศักยภาพของภาคกลางให้เป็นศูนย์รวมการท่องเที่ยวของเอเชียที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ

ภาคใต้ ยกระดับรายได้จากการท่องเที่ยวให้เติบโตอย่างต่อเนื่อง และกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวสู่พื้นที่เชื่อมโยงรวมทั้งชุมชนและท้องถิ่นอย่างทั่วถึง

ในส่วนของแนวทางการพัฒนาเมือง พบว่าตามยุทธศาสตร์ที่ ๙ มีประเด็นการพัฒนาเมืองปริมณฑลให้เป็นเมืองศูนย์กลางการบริการธุรกิจและการพาณิชย์ ศูนย์กลางการขนส่งและโลจิสติกส์ ศูนย์บริการด้านสุขภาพและการศึกษาและเมืองที่อยู่อาศัย เพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจและกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น อุตสาหกรรมธุรกิจการค้า การคมนาคมขนส่ง การเพิ่มขึ้นของประชากรเมือง รวมไปถึงการท่องเที่ยวด้วย

สำหรับการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจ แบ่งออกได้ ๒ ส่วน ได้แก่ (๑) พื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก และ (๒) พื้นที่เศรษฐกิจพิเศษชายแดน ซึ่งแต่ละพื้นที่มีแนวทางการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ดังนี้

พื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก เพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวทางทะเลเชื่อมโยงอ่าวไทยฝั่งตะวันออกและตะวันตก และกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาให้แก่ประชาชนในพื้นที่ โดยส่งเสริมการเชื่อมโยงภาคเศรษฐกิจหลักกับเศรษฐกิจชุมชนในทุกภาคการผลิตซึ่งรวมไปถึงภาคการท่องเที่ยวด้วย

พื้นที่เศรษฐกิจพิเศษชายแดน สนับสนุนและยกระดับการพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและสอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ โดยพัฒนากิจกรรมทางเศรษฐกิจด้านต่างๆ รวมไปถึงด้านการท่องเที่ยวด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ ด้านความร่วมมือต่างประเทศที่มีผลต่อการท่องเที่ยวและกีฬา เช่น การเพิ่มเส้นทางการคมนาคมให้สามารถเดินทางได้สะดวกมากขึ้นระหว่างประเทศในอาเซียน

จะเห็นได้ว่าแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๒๐ นี้มุ่งเน้นการพัฒนาแบบบูรณาการทั้งในส่วนของด้านการท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถการแข่งขันกับประเทศเพื่อนบ้านของไทย ให้สอดคล้องกับนโยบายไทยแลนด์ ๔.๐ โดยอ้างอิงตามหลักยุทธศาสตร์การพัฒนาเพื่อเสริมความยั่งยืนของทรัพยากร อีกทั้งการจัดเขตและแบ่งพื้นที่ตามการท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถกำหนดพื้นที่เป้าหมายในการพัฒนาได้อย่างชัดเจน

๕.๑.๓ สรุปสาระสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

สาระสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้ให้ความสำคัญกับการวางรากฐานและแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ทั้งด้านคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการสร้างสมดุลของการพัฒนาทั้งในมิติของพื้นที่ เวลา กิจกรรม รูปแบบ และกลุ่มนักท่องเที่ยว เพื่อการสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่ชุมชน และการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่การเติบโตในอนาคตบนพื้นฐานของการลงทุนพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการทำงานอย่างบูรณาการระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชน และระหว่างประเทศ

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับนี้ได้กำหนดวิสัยทัศน์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. ๒๕๗๙ ไว้ว่า “ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลกที่เติบโตอย่างมีคุณภาพบนพื้นฐานความเป็นไทย เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และกระจายรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างยั่งยืน”

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติได้กำหนดแนวคิดในการพัฒนาการท่องเที่ยว ๕ ประการประกอบด้วย

- (๑) ประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพชั้นนำของโลกด้วยการยกระดับคุณภาพและเพิ่มความหลากหลายของสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้มีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล มุ่งเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวโดยเน้นการเพิ่มปริมาณการใช้จ่ายและระยะเวลาพำนักของนักท่องเที่ยว และเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวของประเทศ
- (๒) การเติบโตอย่างมีคุณภาพโดยส่งเสริมคุณภาพในการเติบโตของการท่องเที่ยวระหว่างกลุ่มนักท่องเที่ยว โดยพิจารณาถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ นักท่องเที่ยวตามถิ่นที่อยู่ และกลุ่มนักท่องเที่ยวทั่วไปและนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจเฉพาะ ส่งเสริมคุณภาพใน

การเติบโตระหว่างพื้นที่ท่องเที่ยวโดยเน้นการกระจายการพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองท่องเที่ยวรองและพื้นที่ชุมชนท้องถิ่น

- (๓) การเติบโตบนพื้นฐานความเป็นไทยโดยเน้นการพัฒนาสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว และแหล่งท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับอัตลักษณ์และวิถีไทย เสริมสร้างความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวและประชาชนถึงอัตลักษณ์ความเป็นไทย และเสริมสร้างความภาคภูมิใจในความเป็นไทยและการเป็นเจ้าของบ้านที่ดีสำหรับประชาชนทุกระดับ
- (๔) การส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และกระจายรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วนโดยมุ่งพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นแหล่งเพิ่มรายได้ และกระจายรายได้แก่ประเทศ พัฒนาการท่องเที่ยวในภูมิภาคและเขตพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะในพื้นที่ในเมืองรองและชนบท และสนับสนุนภาคการลงทุนแก่ธุรกิจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง
- (๕) การพัฒนาอย่างยั่งยืนด้วยการส่งเสริมความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการอนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวที่เสี่ยงต่อการเสื่อมโทรม การบริหารความสามารถในการรองรับ และการปลูกฝังจิตสำนึกความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาคือ ๕ ยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน

มุ่งการยกระดับคุณภาพมาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับของสากลโดยพัฒนาอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความยั่งยืนให้เกิดความสมดุลทั้งด้านพื้นที่ เวลาและกลุ่มการท่องเที่ยว ภายใต้ยุทธศาสตร์ข้อนี้ได้กำหนดแนวทางในการพัฒนาไว้ ๓ ประการ คือ (๑) การพัฒนาคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการทุกรูปแบบอย่างมีมาตรฐาน (๒) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการอย่างยั่งยืน (๓) การสร้างสมดุลในแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการ ทั้งในเชิงพื้นที่ เวลา ฤดูกาลและเป็นรูปแบบการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการขยายตัวของการท่องเที่ยว

มุ่งการพัฒนาปัจจัยสนับสนุนของการท่องเที่ยวซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ในการท่องเที่ยวภายใต้ยุทธศาสตร์ข้อนี้ได้กำหนดแนวทางในการพัฒนาไว้ ๓ ประการ คือ (๑) การพัฒนาระบบโลจิสติกส์ด้านการท่องเที่ยว (๒) การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว (๓) การพัฒนาระบบความปลอดภัยและสุขอนามัยในแหล่งท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว

มุ่งเน้นการยกระดับการอบรมและคุณภาพของบุคลากรที่จะต้องมีความรู้มาตรฐานระดับสากล เพื่อเตรียมความพร้อมกับการแข่งขันที่มีความรุนแรงขึ้นตลอดเวลา ภายใต้ยุทธศาสตร์ข้อนี้ได้กำหนดแนวทางในการพัฒนาไว้ ๒ ประการ คือ (๑) การพัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยวทั้งระบบให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันสอดคล้องกับมาตรฐานสากลและเพียงพอต่อความต้องการของตลาด (๒) การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว และได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การสร้างความสมดุลให้กับการท่องเที่ยวไทยผ่านการตลาดเฉพาะกลุ่ม การส่งเสริมวิถีไทย และการสร้างความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว

มุ่งเน้นการพัฒนาตลาดให้มีความสมดุลและส่งเสริมการตลาดโดยพัฒนาเครื่องหมายมาตรฐานคุณภาพสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ภายใต้ยุทธศาสตร์ข้อนี้ได้กำหนดแนวทางในการพัฒนาไว้ ๕ ประการ คือ (๑) การเสริมสร้างภาพลักษณ์คุณภาพและความปลอดภัยให้กับประเทศไทย (๒) การส่งเสริมการตลาดแบบเฉพาะกลุ่มเพื่อดึงดูดการเดินทางท่องเที่ยวและกระตุ้นการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวกลุ่มต่างๆ (๓) การส่งเสริมเอกลักษณ์ของประเทศไทยและของแต่ละท้องถิ่น (๔) ส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในประเทศและการท่องเที่ยวที่สมดุลเชิงพื้นที่และเวลา (๕) การส่งเสริมความร่วมมือกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและการใช้เทคโนโลยีในการส่งเสริมตลาด

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การบูรณาการการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ

มุ่งเน้นการบูรณาการทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปแบบและการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการบริหารข้อมูลด้านการท่องเที่ยวเพื่อการวางแผนต่อไป ภายใต้ยุทธศาสตร์ข้อนี้ได้กำหนดแนวทางในการพัฒนาไว้ ๔ ประการ คือ (๑) การส่งเสริมการกำกับดูแลการพัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพโดยการประสานงานระหว่างหน่วยงานระดับนโยบาย (๒) การปรับปรุงกฎหมายข้อบังคับและมาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวและการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง (๓) การสนับสนุนการลงทุนจากภาคเอกชนและการจัดทำศูนย์ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว (๔) การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ยังได้วางแนวทางดำเนินการในช่วงระยะเวลา ๕ ปี โดยแบ่งออกเป็น ๕ ระยะ ได้แก่ แนวทางระยะสั้น (Quick-win) ในช่วงระยะ ๑ – ๒ ปีแรกในประเด็นที่สามารถดำเนินการได้ทันทีและเห็นผลได้ในช่วง ๒ ปีแรกคือภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ และแนวทางระยะกลาง (Medium-term) ในช่วงระยะ ๓ – ๕ ปี ซึ่งเป็นประเด็นที่ดำเนินการในช่วงปีที่ ๒ – ๓ หรือเป็นการต่อยอดจากแนวทางระยะสั้นเพื่อการ

พัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่องในบางประเด็น แนวทางที่สำคัญตามประเด็น
ยุทธศาสตร์ ดังตาราง

ตารางที่ ๑ แสดงแนวทางที่สำคัญแบ่งตามประเด็นยุทธศาสตร์ตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยว
แห่งชาติ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔)

ประเด็นยุทธศาสตร์	แนวทางระยะสั้น	แนวทางระยะกลาง
ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ให้เกิดความสมดุล	<p>๑. พัฒนาคุณภาพสินค้าและบริการอย่าง ครบวงจรเพื่อรักษาตำแหน่งผู้นำทาง การตลาดการท่องเที่ยวในภูมิภาค</p> <p>๒. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อสนับสนุน ภาคเอกชนในการลงทุนในการท่องเที่ยวที่มี แนวโน้มในการเติบโตสูง</p> <p>๓. กำหนดขีดความสามารถในการรองรับ ของแหล่งท่องเที่ยวหลัก และมีมาตรการ ควบคุมดูแลอย่างชัดเจน โดยเฉพาะการ ท่องเที่ยวเกาะ</p> <p>๔. อนุรักษ์และฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติและวัฒนธรรมที่มีความเสี่ยงต่อ การเสื่อมโทรม</p> <p>๕. สร้างการรับรู้และจิตสำนึกในการ อนุรักษ์ทรัพยากรและวัฒนธรรม</p> <p>๖. ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวของ ชุมชน</p> <p>๗. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวในเมืองรอง</p> <p>๘. สร้างสรรค์กิจกรรมการท่องเที่ยวใหม่ๆ เพื่อความหลากหลายและความสมดุลเชิง เวลาและฤดูกาลการท่องเที่ยว</p>	<p>๑. ยกระดับความสามารถในรูปแบบการ ท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ</p> <p>๒. ยกระดับขีดความสามารถให้ประเทศ เป็นแหล่งท่องเที่ยวชั้นนำของภูมิภาคใน การท่องเที่ยวที่มีศักยภาพสูง</p> <p>๓. เพื่อความหลากหลายของเส้นทาง สินค้าและบริการในการท่องเที่ยวรูปแบบ ใหม่ให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการ ท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ในภูมิภาค</p> <p>๔. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและปรับปรุง กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว รูปแบบใหม่</p> <p>๕. พัฒนาและบังคับใช้มาตรฐานและ ระเบียบด้านการอนุรักษ์และส่งเสริม วัฒนธรรมและอัตลักษณ์ท้องถิ่น</p> <p>๖. ปรับปรุงกฎระเบียบและจัดตั้ง มาตรฐานหรือระบบการดำเนินงานในการ บริหารจัดการเพื่อรองรับความยั่งยืนของ สิ่งแวดล้อมสถานที่ท่องเที่ยว</p> <p>๗. ยกระดับศักยภาพจังหวัดรองเพื่อ พัฒนาปัจจัยต่างๆ ให้เกิดความสมดุลใน เชิงพื้นที่การท่องเที่ยว</p>
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่ง อำนวยความสะดวกเพื่อรองรับการ ขยายตัวของการท่องเที่ยว	<p>๑. ขยายเส้นทางการบินจากต่างประเทศสู่ จังหวัดรองของประเทศ</p> <p>๒. ปรับปรุงประสิทธิภาพและอำนวยความสะดวก ในขั้นตอนในการคมนาคม ระหว่างประเทศทางบกและทางน้ำ</p> <p>๓. เพิ่มจุดให้บริการและอำนวยความสะดวก ในการคมนาคมทางถนน รวมถึง บังคับใช้มาตรฐานการควบคุมคุณภาพ และมาตรการด้านความปลอดภัยในการ คมนาคมทางถนน</p> <p>๔. ศึกษาความเป็นไปได้การพัฒนา โครงสร้างทางรางทั้งภายในประเทศและ</p>	<p>๑. ยกระดับคุณภาพและพัฒนาท่าอากาศยาน นานาชาติในประเทศไทยให้เป็น ศูนย์กลางการคมนาคมทางอากาศใน ระดับภูมิภาค (ต่อเนื่อง)</p> <p>๒. ปรับปรุงกฎระเบียบ/มาตรฐานและ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อการคมนาคมระหว่าง ประเทศทางบกและทางน้ำให้ได้ มาตรฐานสากลและมีความหลากหลาย (ต่อเนื่อง)</p> <p>๓. ส่งเสริมการพัฒนาเส้นทางการบิน ระหว่างเมืองภายในประเทศ รวมถึงขยาย</p>

	<p>ระหว่างประเทศ และดำเนินการพัฒนาตามแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของไทย</p> <p>๕. ยกระดับคุณภาพของบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการเดินทางโดยระบบขนส่งสาธารณะและเพิ่มความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายหรือมาตรการต่างๆ</p> <p>6. ปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกและปัจจัยสนับสนุนในการเข้าถึงและเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวล (Tourism for All)</p> <p>๗. พัฒนาและปรับปรุง Application ที่อำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยว</p> <p>๘. ปรับปรุงความพร้อม ความเพียงพอ มาตรฐาน และบุคลากรด้านความปลอดภัยของแหล่งท่องเที่ยวรวมถึงจัดทำแผนและระบบบริหารความเสี่ยงและภัยพิบัติสำหรับแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ</p> <p>๙. ส่งเสริมสุขอนามัยในแหล่งท่องเที่ยวและพัฒนามาตรฐานและระบบจัดการขยะและบำบัดน้ำเสีย</p>	<p>การรองรับของท่าอากาศยานในประเทศ (ต่อเนื่อง)</p> <p>๔. พัฒนาโครงสร้างและการเชื่อมโยงของโครงข่ายเส้นทางคมนาคมทางถนนเพื่อการเดินทางเข้าระหว่างประเทศและการเดินทางสู่จังหวัดรอง (ต่อเนื่อง)</p> <p>๕. ยกระดับคุณภาพในระบบสนับสนุนและสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางทางราง (ต่อเนื่อง)</p> <p>๖. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการเดินทางภายในเมืองเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๗. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการเข้าถึงและการเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวล (Tourism for All) (ต่อเนื่อง)</p> <p>๘. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสนับสนุนการลงทุนในเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาระบบและฐานข้อมูลเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๙. ยกระดับคุณภาพของท่าอากาศยานรองภายในประเทศให้ได้มาตรฐานนานาชาติและเป็นที่ยอมรับในหมู่นักเดินทาง (ต่อเนื่อง)</p> <p>๑๐. ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวโดยเส้นทางทางราง ทั้งเส้นทางภายในประเทศ และเส้นทางเชื่อมโยงกับประเทศภูมิภาค (ต่อเนื่อง)</p>
<p>ยุทธศาสตร์ที่ ๓</p> <p>การพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว</p>	<p>๑. ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาชาติเพื่อพัฒนาศักยภาพบุคลากรและสร้างจิตสำนึกในประชาชนเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยว</p> <p>๒. พัฒนาหลักสูตรอบรมทักษะพื้นฐานของบุคลากรในสายงานด้านการท่องเที่ยว รวมถึงเพิ่มช่องทางในการฝึกอบรมให้ครอบคลุมและเหมาะสม</p> <p>๓. ปรับปรุงมาตรฐานทักษะอาชีพของบุคลากรในธุรกิจการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมความต้องการของอุตสาหกรรมและสอดคล้องกับมาตรฐานสากล</p> <p>๔. ส่งเสริมความร่วมมือกับผู้ประกอบการในการปรับปรุงคุณภาพตำแหน่งงานใน</p>	<p>๑. ส่งเสริมการเข้าร่วมอบรมและการร่วมพัฒนาหลักสูตรทักษะพื้นฐานของบุคลากรในสายงานด้านการท่องเที่ยวในภาคเอกชนและชุมชน (ต่อเนื่อง)</p> <p>๒. ส่งเสริมการเข้าร่วมอบรมและการร่วมพัฒนาหลักสูตรอบรมทักษะเฉพาะกลุ่มการท่องเที่ยวในภาคเอกชนและชุมชน รวมถึงส่งเสริมการจัดตั้งสถาบันเฉพาะ (ต่อเนื่อง)</p> <p>๓. ส่งเสริมการเข้าร่วมอบรมและการร่วมพัฒนาหลักสูตรอบรมทักษะด้านการบริหารจัดการเพื่อการท่องเที่ยวในภาคเอกชนและชุมชน (ต่อเนื่อง)</p> <p>๔. สร้างการรับรู้ในมาตรฐานทักษะอาชีพ</p>

	<p>อุตสาหกรรมท่องเที่ยว</p> <p>๕. แก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โดยกระตุ้นให้คนในท้องถิ่นเข้าสู่ตลาดแรงงานภาคการท่องเที่ยวมากขึ้น</p> <p>๖. ส่งเสริมให้ประชาชนตระหนักถึงคุณค่าและเข้าใจในอัตลักษณ์ท้องถิ่น</p> <p>๗. พัฒนาหลักสูตรอบรมทักษะการประกอบธุรกิจสำหรับชุมชน เพื่อส่งเสริมการสร้างรายได้ในท้องถิ่น</p> <p>๘. ส่งเสริมการให้ความรู้และจัดตั้งที่ปรึกษาเพื่อธุรกิจเกิดใหม่รายย่อยในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว</p>	<p>ของบุคลากรในธุรกิจการท่องเที่ยวในทุกภาคส่วน รวมถึงส่งเสริมการปฏิบัติตาม (ต่อเนื่อง)</p> <p>๕. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการและสถาบันศึกษาในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นการเข้าร่วมแรงงานในภาคการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๖. ส่งเสริมการอบรมทักษะการประกอบธุรกิจสำหรับชุมชนผ่านช่องทางต่างๆ โดยเฉพาะเทคโนโลยีสารสนเทศ (ต่อเนื่อง)</p> <p>๗. ส่งเสริมการลงทุนและพัฒนานวัตกรรมของภาคเอกชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๘. ปรับปรุงภาพลักษณ์และสร้างศรัทธาภาคภูมิใจในงานบริการและงานอื่นๆ ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเพื่อกระตุ้นการเข้าร่วมแรงงานในภาคการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p>
<p>ยุทธศาสตร์ที่ ๔</p> <p>การสร้างความสะดวกให้กับการท่องเที่ยวไทยผ่านการตลาดเฉพาะกลุ่ม การส่งเสริมวิถีไทยและการสร้างความเชื่อมั่นของนักท่องเที่ยว</p>	<p>๑. ส่งเสริมภาพลักษณ์ประเทศไทยให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพและมีมาตรฐานด้านความปลอดภัย</p> <p>๒. สร้างการรับรู้ แนวทางการปฏิบัติ เพื่อความปลอดภัย ส่งเสริมการบังคับใช้และให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว</p> <p>๓. สร้างการรับรู้สินค้า บริการเฉพาะต่างๆ ในประเทศไทยกลุ่มที่ความสนใจพิเศษผ่านช่องทางต่างๆ รวมถึงการสร้างแบรนด์ประเทศไทยให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพสำหรับกลุ่มความสนใจพิเศษ</p> <p>๔. สื่อสารเอกลักษณ์ความเป็นไทยให้เป็นที่เข้าใจในเวทีโลกและพัฒนาสัญลักษณ์ Thainess</p> <p>๕. ส่งเสริมเอกลักษณ์ของแต่ละภูมิภาคและจังหวัดผ่านการสร้างแบรนด์ การเล่าเรื่อง ช่องทางออนไลน์</p> <p>๖. ส่งเสริมชุมชนให้สร้างสรรค์สินค้าและบริการสะท้อนอัตลักษณ์ชุมชนและแบรนด์จังหวัด</p>	<p>๑. พัฒนามาตรฐานรับรองคุณภาพสำหรับผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยว และสินค้าบริการด้านการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๒. สร้างการรับรู้แก่นักท่องเที่ยวผ่านช่องทางต่างๆ ในเรื่องมาตรการรักษาความปลอดภัยและมาตรการป้องกันของประเทศไทย (ต่อเนื่อง)</p> <p>๓. ส่งเสริมกิจกรรมทางการตลาดเฉพาะกลุ่ม เพื่อเข้าถึงกลุ่มตลาดระดับกลาง – บน ในพื้นที่ตลาดที่มีศักยภาพ (ต่อเนื่อง)</p> <p>๔. พัฒนาแพ็คเกจส่งเสริมการขายแบบครบวงจรและส่งเสริมกิจกรรมทางการตลาดเฉพาะกลุ่ม เพื่อเข้าถึงตลาดกลุ่มความสนใจพิเศษ (ต่อเนื่อง)</p> <p>๕. ปรับปรุงปัจจัยสนับสนุนและระบบประชาสัมพันธ์ข้อมูลเพื่อการเสริมสร้างความนิยมในจังหวัดท่องเที่ยวรอง (ต่อเนื่อง)</p> <p>๖. สร้างค่านิยมการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยสำหรับคนไทยเพื่อส่งเสริม “ไทยเที่ยวไทย” (ต่อเนื่อง)</p>

	<p>๗. สร้างการรับรู้และบริการด้านการท่องเที่ยวสำหรับการท่องเที่ยวเรือนอกฤดูกาล</p> <p>๘. สร้างค่านิยมการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศไทยให้แก่คนไทยทุกคนในทุกเพศทุกวัย</p> <p>๙. โฆษณาและประชาสัมพันธ์เมืองท่องเที่ยวรองและเขตพัฒนาการท่องเที่ยวผ่านสื่อและกิจกรรมต่างๆ รวมถึงพัฒนาแพ็คเกจส่งเสริมการขายร่วมกับภาคเอกชน</p> <p>๑๐. สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีในการทำตลาดผ่านช่องทางสารสนเทศต่างๆ</p>	<p>๗. ส่งเสริมความร่วมมือกับภาคชุมชนในการทำการตลาด (ต่อเนื่อง)</p> <p>๘. เพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารและวิเคราะห์ข้อมูลด้านการตลาด รวมถึงส่งเสริมการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องด้านการตลาดออนไลน์ (ต่อเนื่อง)</p>
<p>ยุทธศาสตร์ที่ ๕</p> <p>การส่งเสริมการบูรณาการบริหารจัดการการท่องเที่ยว และการสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ</p>	<p>๑. ส่งเสริมกระบวนการทำงานอย่างบูรณาการภายใต้คณะกรรมการ ททช.</p> <p>๒. ส่งเสริมการกระจายอำนาจสู่หน่วยงานระดับท้องถิ่นทั้งในการขับเคลื่อนแผนและการปฏิบัติการ</p> <p>๓. ส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน (CBT)</p> <p>๔. สร้างความเข้าใจในระเบียบและกฎหมายด้านการท่องเที่ยวผ่านการประชาสัมพันธ์ในช่องทางต่างๆ</p> <p>๕. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการบังคับใช้กฎหมาย</p> <p>๖. จัดตั้งศูนย์ข้อมูลสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว</p> <p>๗. จัดตั้งหน่วยงานมาตรฐานด้านคุณภาพและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว</p> <p>๘. ปรับปรุงบทบาทของกองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยให้มีมิติที่หลากหลายมากขึ้น</p> <p>๙. ศึกษาความเป็นไปได้ในการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงผ่านกรอบความร่วมมือระดับต่างๆ</p> <p>๑๐. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยวผ่านกรอบความร่วมมือและข้อตกลงระหว่างประเทศ</p> <p>๑๑. อำนวยความสะดวกในการเดินทางท่องเที่ยวในระดับภูมิภาค</p> <p>๑๒. ส่งเสริมความสัมพันธ์ในรูปแบบเมืองพี่เมืองน้องเมืองแฝดด้านการท่องเที่ยวกับ</p>	<p>๑. จัดตั้งกระบวนการทำงานร่วมกันและการแบ่งปันข้อมูลระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงการสนับสนุนการจัดตั้งพันธมิตรทางธุรกิจเพื่อส่งเสริมความร่วมมือเชิงทวิภาคี (ต่อเนื่อง)</p> <p>๒. จัดตั้งระบบสนับสนุน/เครือข่ายการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชุมชนและพัฒนาองค์ความรู้ เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาและบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๓. ปรับปรุง แก้ว และพัฒนาระเบียงและกฎหมายเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวในประเด็นต่างๆ ที่สำคัญ (ต่อเนื่อง)</p> <p>๔. สนับสนุนการบังคับใช้มาตรฐานด้านคุณภาพและความปลอดภัยที่กำกับดูแลธุรกิจการท่องเที่ยวในทุกภาคส่วน (ต่อเนื่อง)</p> <p>๕. ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการลงทุนเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๖. ส่งเสริมให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการแบ่งปันข้อมูลแก่ หน่วยบริหารและวิเคราะห์ข้อมูลด้านการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง)</p> <p>๗. เพิ่มประสิทธิภาพความเชื่อมโยงในการเดินทางผ่านการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมร่วมกับประเทศในภูมิภาค</p> <p>๘. ดำเนินการประสานความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ในการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวและการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยง</p>

	ต่างประเทศ	(ต่อเนื่อง) ๙. ดำเนินการประสานความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ในการส่งเสริมการตลาด และการประชาสัมพันธ์เพื่อการท่องเที่ยว (ต่อเนื่อง) ๑๐. พัฒนารูปแบบและโครงสร้างการคมนาคมระหว่างประเทศในภูมิภาคเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเชื่อมโยงของโครงข่ายคมนาคม (ต่อเนื่อง)
--	------------	---

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔)

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ ได้การจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ อันประกอบไปด้วย ชัยนาท ลพบุรี สิงห์บุรี และอ่างทอง รวม ๔ จังหวัด แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของแต่ละจังหวัดในกลุ่มภาคกลางตอนบน ๒ ดังตารางที่ ๓ (สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒, ๒๕๕๙)

ตารางแสดงแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของแต่ละจังหวัดในกลุ่มภาคกลางตอนบน ๒

จังหวัด	สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ
ชัยนาท	<ul style="list-style-type: none"> - สวนนกชัยนาท - เขื่อนเจ้าพระยา - วัดธรรมามูลวรวิหาร - วัดพระบรมธาตุวรวิหาร - วัดปากคลองมะขามเฒ่า
ลพบุรี	<ul style="list-style-type: none"> - แหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงามเกิดขึ้นตามธรรมชาติ - แหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุสถาน และศาสนา เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ โบราณคดีหรือศาสนา - แหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม เป็นทรัพยากร การท่องเที่ยวอีกรูปแบบหนึ่ง ในลักษณะของพิธี งานประเพณี ความเป็นอยู่ วิถีชีวิต ศูนย์วัฒนธรรม สินค้าพื้นเมือง ไร่/สวน พืช ผัก ผลไม้และเหมืองแร่

จังหวัด	สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ
สิงห์บุรี	<ul style="list-style-type: none"> - วัดพระนอนจักรสีห์วรวิหาร เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปปางไสยาสน์ที่มีพุทธลักษณะอันงดงามและมีขนาดใหญ่ อยู่ในเขตตำบลจักรสีห์ อำเภอเมืองสิงห์บุรี - อนุสาวรีย์วีรชนชาวบ้านบางระจัน เป็นสวนรุกขชาติที่มีอนุสาวรีย์วีรชนผู้นำ ๑๑ คน ที่ได้ต่อสู้กับพม่าจนได้รับชัยชนะถึง ๗ ครั้ง และพ่ายแพ้ในครั้งที่ ๘ ก่อนกรุงศรีอยุธยาจะเสียแก่พม่า อยู่ในเขตตำบลบางระจัน อำเภอบางระจัน - พิพิธภัณฑ์แห่งชาติอินทร์บุรี เป็นแหล่งรวบรวมโบราณวัตถุและสิ่งของสมัยอยุธยาตอนปลาย สมัยลพบุรี สมัยทวารวดี และสมัยสุโขทัย อยู่ในเขต อำเภออินทร์บุรี - วัดพระปรางค์ชัยสูตร (แหล่งเตาเผาแม่น้ำน้อย) เป็นที่ตั้งของพระปรางค์องค์ใหญ่และภายในบริเวณวัดมีเนินดินขนาดใหญ่เป็นที่ตั้งเตาเครื่องปั้นดินเผาสมัยโบราณ อยู่ในเขตตำบลเชิงกลัด อำเภอบางระจัน - วัดพิภพทองพระอารามหลวง เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปนั่งปางประทานพร ชื่อพระสุวรรณมงคลมหายาน และมีหลวงพ่อบุญ เป็นพระเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียง - โบราณสถานบ้านคูเมือง สร้างในสมัยทวารวดี ปัจจุบันเป็นสวนรุกขชาติ อยู่ในเขตตำบลห้วยชัน อำเภออินทร์บุรี - วัดสว่างอารมณ์ เป็นแหล่งเก็บตัวหนังสือที่สมบูรณ์ที่สุด กว่า ๓๐๐ ตัว อยู่ในเขตตำบลต้นโพธิ์ อำเภอเมืองสิงห์บุรี - รูปปั้นองค์พระอินทร์ เป็นรูปปั้นองค์พระอินทร์ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศไทย ตั้งอยู่บริเวณศูนย์การค้าฟลายนาว ติดถนนสายเอเชีย อำเภออินทร์บุรี - รูปปั้นองค์พระพรหม ตั้งอยู่บริเวณศูนย์บริการท่องเที่ยวและ OTOP กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ ริมถนนสายเอเชีย อำเภอเมืองสิงห์บุรี - อุทยานแม่ลามหาราชานุสรณ์ เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและพักผ่อนหย่อนใจ อยู่ในเขตอำเภอบางระจัน
อ่างทอง	<ul style="list-style-type: none"> - แหล่งท่องเที่ยวด้านประวัติศาสตร์ โบราณสถาน และศาสนสถาน <ul style="list-style-type: none"> วัดไชโยวรวิหาร เป็นที่ประดิษฐานพระมหาพุทธพิมพ์และรูปหล่อสมเด็จพระพุฒาจารย์ พระธาตุเจดีย์ศรีโพธิ์ทอง วัดท่าอิฐบรรจุมะยมบรมสารีริกธาตุ และพระพุทธรูปปางต่างๆ พระนอนวัดขุนอินทประมูล เป็นพระพุทธรูปปางไสยาสน์ที่ยาวที่สุดในประเทศไทย วัดป่าโมกวรวิหาร เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปปางไสยาสน์ยาว ๒๒.๕๘ เมตร วัดสร้อย เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปปางไสยาสน์ สูง ๒๑ เมตร วัดต้นสน เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปสมเด็จพระศรีเมืองทอง วัดเขียน ภายในพระอุโบสถมีภาพฝาผนังสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนปลาย

จังหวัด	สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ
	<p>วัดท่าสุทธาวาส เป็นสถานที่ประดิษฐานพระบรมราชานุสาวรีย์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช วัดม่วง อาคารพระอุโบสถ รายล้อมด้วยสถาปัตยกรรมที่เป็นรูปดอกบัว วัดสระแก้ว ตั้งอยู่ในท้องที่อำเภอป่าโมก เป็นสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า วัดโพธิ์หอม มีการขุดค้นพบรูปพระพรหมสี่หน้าสองเศียร ศิลปะแบบขอม พระตำหนักคำหยาด เจ้าฟ้า-อุทุมพร ทรงใช้เป็นสถานที่ประทับขณะทรงผนวช อนุสาวรีย์นายดอก นายทองแก้ว ที่ได้ร่วมทำศึกรบสู้กับกองทัพพม่าในศึกบางระจัน วัดจันทรังษี เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์นามว่าหลวงพ่อยก วัดอ่างทองวรวิหาร เป็นพระอารามหลวงชั้นตรี มีพระเจดีย์ทรงระฆังประดับด้วยไม้สัก อนุสาวรีย์พันท้ายนรสิงห์ อำเภอป่าโมก เพื่อเป็นที่ระลึกถึงพันท้ายนรสิงห์ บ้านคูเมือง เป็นสถานที่ที่นักโบราณคดีได้ขุดค้นพบซากเมืองโบราณสมัยทวารวดี วัดบ้านพราน ประดิษฐาน “หลวงพ่อไกรทอง”</p> <p>- แหล่งท่องเที่ยวด้านศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>หมู่บ้านจักสานผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่และหวาย อยู่ในท้องที่ตำบลบางเจ้าฉ่า อำเภอโพธิ์ทอง ตึกตาขววังบ้านบางเสด็จ เป็นโครงการที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ หมู่บ้านทำกลอง อยู่ในท้องที่ตำบลเอกราช มีการผลิตและจำหน่ายกลองนานาชาติ อิฐอ่างทอง อยู่ในท้องที่อำเภอป่าโมก เป็นอิฐโชว์แนวประดับอาคารบ้านเรือน หมู่บ้านจักสานผักตบชวา ที่บ้านคลองวัว อำเภอเมืองอ่างทอง และที่บ้านอำเภอไชโย ฟาร์มเลี้ยงนกกระจอกเทศ ตั้งอยู่ในท้องที่ตำบลศาลเจ้าโรงทอง อำเภอวิเศษชัยชาญ หมู่บ้านไร่นาสวนผสมตามแนวทฤษฎีใหม่ ตั้งอยู่ในท้องที่ตำบลโคกพุทรา หมู่บ้านการเกษตร เป็นแหล่งผลิตพืชสวนพันธุ์ดี เช่น สวนมะยงชิดใน ต.บางเจ้าฉ่า และสวน กระท้อนพันธุ์ดีในท้องที่ตำบล องครักษ์ อำเภอโพธิ์ทอง และสวนองุ่นรัตนา</p> <p>- แหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติ</p> <p>วังปลาวัดข่อย ในท้องที่ตำบลโพธิ์รังนก อำเภอโพธิ์ทอง ค้ำควาแม่ไก่ ที่วัดจันทรราม อำเภอโพธิ์ทอง สวนนกธรรมชาติ ที่วัดร้วหว้า ตำบลบ้านพราน อำเภอแสวงหา</p>

นอกจากนี้การจัดทำแผนพัฒนาได้ทำการวิเคราะห์ด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ แม้จะมีแหล่งท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย แต่กลุ่มจังหวัดนี้ยังคงมีจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวไม่สูงมากนัก ทั้งนี้เนื่องจากจังหวัดลพบุรีซึ่งเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ เป็นเพียงจังหวัดเดียวที่มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปเป็นจำนวนมาก (๓ ล้านคน) ในขณะที่จังหวัดอื่นๆ มีนักท่องเที่ยวเดินทางไปท่องเที่ยววันน้อยกว่า ๗๐๐,๐๐๐ คนในปี ๒๕๕๘ อย่างไรก็ตาม กลุ่มจังหวัด

ภาคกลางตอนบน ๒ มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และศิลปวัฒนธรรม ซึ่งมีศักยภาพในการพัฒนาเป็นสินค้าหลักสำหรับนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นักท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ และนักท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมได้ โครงสร้างของการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ จาก ข้อมูลพื้นฐานด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด ดังตารางที่ ๔

ตารางแสดงข้อมูลพื้นฐานด้านการท่องเที่ยว พ.ศ. ๒๕๕๖ - ๒๕๕๘ ของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒

จังหวัด	พ.ศ. ๒๕๕๖	พ.ศ. ๒๕๕๗		พ.ศ. ๒๕๕๘		
	จำนวน (คน)	ร้อยละการ เปลี่ยนแปลง	จำนวน (คน)	ร้อยละการ เปลี่ยนแปลง	จำนวน (คน)	ร้อยละการ เปลี่ยนแปลง
ชัยนาท	๔๐๒,๘๙๔	+๒.๗๓	๕๒๓,๐๕๓	+๒๙.๘๒	๗๓๙,๖๒๑	+๔๑.๔๐
ลพบุรี	๒,๘๐๒,๙๔๐	+๐.๕๕	๒,๙๒๙,๑๙๙	+๔.๕๐	๓,๐๗๒,๗๒๓	+๔.๙๐
สิงห์บุรี	๔๒๔,๓๘๑	+๔.๓๗	๔๔๗,๕๕๔	+๕.๔๖	๔๘๐,๒๑๑	+๗.๓๐
อ่างทอง	๕๕๗,๒๓๘	+๗.๕๑	๖๑๕,๖๐๔	+๑๐.๔๗	๗๓๔,๐๕๘	+๑๙.๒๔
รวม	๔,๑๘๗,๕๕๓	+๒.๐๒	๔,๕๑๕,๔๑๐	+๗.๘๓	๕,๐๒๖,๖๑๓	+๑๑.๓๒

ที่มา: กรมการท่องเที่ยว อ้างถึงใน สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒, ๒๕๕๙

จากการศึกษาเบื้องต้นด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ พบว่ามีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว เนื่องจากเป็นจุดแวะพักคนที่เดินทางไปทางภาคเหนือหรือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และธรรมชาติที่สำคัญ

ผลจากการวิเคราะห์ถึงศักยภาพและปัญหา อุปสรรคด้านการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ จึงได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ วิสัยทัศน์ พันธกิจของกลุ่ม ซึ่งประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัดมีผลกระทบต่อพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมวิถีไทยลุ่มน้ำเจ้าพระยาป่าสัก ดังต่อไปนี้

ตำแหน่งยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒

๑. เป็นแหล่งผลิตอาหารปลอดภัย เพื่อการบริโภคและจำหน่ายในประเทศและต่างประเทศ
๒. เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ศาสนา วัฒนธรรม เกษตร วิถีชีวิต และเพื่อการเรียนรู้

วิสัยทัศน์

“ฐานการผลิตอาหารปลอดภัย ท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ ทรัพยากรน้ำสมดุลและยั่งยืน”

พันธกิจ

1. พัฒนาศักยภาพการผลิต การแปรรูป และขีดความสามารถในการแข่งขันเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ
2. สร้างมูลค่าเพิ่มและเชื่อมโยงการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ และยั่งยืน
3. พัฒนาระบบ Logistics ให้มีประสิทธิภาพในการขนส่งและกระจายสินค้า
4. สร้างความสมดุลทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและพลังงาน

ประเด็นยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนาการตลาด ระบบ Logistics และการผลิตอาหารปลอดภัย

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ สร้างมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยวจากฐานความรู้ทางประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ บริหารจัดการน้ำแบบบูรณาการ

สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ (๒๕๕๙) ได้กำหนดเป้าประสงค์ของประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ ด้านการท่องเที่ยว ดังนี้

๑) รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นและกระตุ้นเศรษฐกิจกลุ่มจังหวัดและมีการกำหนดตัวชี้วัด เป้าหมายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับรายได้ คือ (๑) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด ตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔ (๒) ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยว

๒) เชื่อมโยงการบริหารจัดการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอย่างเป็นระบบ และมีการกำหนดตัวชี้วัด เป้าหมายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยว คือ จำนวนที่เพิ่มขึ้นของแหล่งท่องเที่ยวที่ได้มาตรฐาน

๓) รายได้จากการจำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ชุมชนเพิ่มขึ้น มีตัวชี้วัด เป้าหมายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับรายได้ คือ ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชุมชน (เฉลี่ย ๓ ปี ย้อนหลัง) โดยมีค่าเป้าหมายอยู่ที่ร้อยละ ๕

โครงการในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ สร้างมูลค่าเพิ่มทางการท่องเที่ยวจากฐานความรู้ทางประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของกลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน มีดังนี้

- ๑) โครงการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยววิถีไทยลุ่มเจ้าพระยา-ป่าสัก ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑-๒๕๖๔ กิจกรรมพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ดังนี้

๑.๑ กิจกรรมสืบสานการเรียนรู้วิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ งบประมาณ ๔๙,๔๕๙,๒๙๖ บาท

๑.๒ กิจกรรมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเส้นทางวิถีพุทธ งบประมาณ ๒๐๑,๙๕๘,๗๙๒ บาท

๑.๓ กิจกรรมพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวิถีชีวิตชุมชนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง งบประมาณ ๑๓๙,๑๐๓,๘๕๘ บาท

๒) โครงการส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงรุก ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑-๒๕๖๔ กิจกรรมพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ดังนี้

๒.๑ กิจกรรมส่งเสริมการตลาดและการท่องเที่ยว งบประมาณ ๖๕,๙๔๕,๗๒๘ บาท

๒.๒ กิจกรรมประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว งบประมาณ ๔๑,๒๑๖,๐๘๐ บาท

๓) โครงการพัฒนาและเชื่อมโยงกิจกรรมเพื่อสร้างแรงดึงดูดนักท่องเที่ยว ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑-๒๕๖๔ กิจกรรมพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ดังนี้

๓.๑ กิจกรรมจัดงานมนต์เสน่ห์วิถีไทยลุ่มเจ้าพระยา-ป่าสัก ๔ จังหวัด งบประมาณ ๓๒,๙๗๒,๘๖๔ บาท

๓.๒ กิจกรรมจัดแรลลี่เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวลุ่มจังหวัด งบประมาณ ๒๔,๗๒๙,๖๔๘ บาท

๓.๓ กิจกรรมมหกรรมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ งบประมาณ ๓๒,๙๗๒,๘๖๔ บาท

๓.๔ กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวเส้นทางวิถีชีวิตชุมชน งบประมาณ ๘,๒๔๓,๒๑๖ บาท

๓.๕ กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว วรรณคดีรามเกียรติ์ งบประมาณ ๖,๑๒๐,๘๐๐ บาท

๔) โครงการพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์เพื่อเพิ่มมูลค่าด้านการท่องเที่ยว ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑-๒๕๖๔ กิจกรรมพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ดังนี้

๔.๑ กิจกรรมมหกรรม Expo งบประมาณ ๖๑,๘๒๔,๑๒๐ บาท

๔.๒ กิจกรรมเรื่องเล่าตำนานเมืองเจ้าพระยา-ป่าสัก งบประมาณ ๒๐,๖๐๘,๐๔๐ บาท

๔.๓ กิจกรรมพัฒนาผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึกกลุ่มจังหวัด งบประมาณ ๓๒,๙๗๒,๘๖๔ บาท

๔.๔ กิจกรรมสร้างมูลค่าเพิ่มจากภูมิปัญญาปราชญ์ชาวบ้าน งบประมาณ ๖,๑๒๐,๘๐๐ บาท

๕) โครงการเสริมสร้างศักยภาพบุคลากรและองค์กรด้านการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑-๒๕๖๔ กิจกรรมพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ดังนี้

๕.๑ กิจกรรมพัฒนาเครือข่ายการท่องเที่ยวชุมชน งบประมาณ ๘,๒๔๓,๒๑๖ บาท

๕.๒ กิจกรรมพัฒนาองค์กรธุรกิจท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ งบประมาณ ๘,๒๔๓,๒๑๖ บาท

๕.๓ กิจกรรมพัฒนาเครือข่ายมัคคุเทศก์ท้องถิ่น งบประมาณ ๘,๒๔๓,๒๑๖ บาท

๕.๔ กิจกรรมพัฒนาบุคลากรอาสาสมัครช่วยเหลือนักท่องเที่ยว งบประมาณ ๘,๒๔๓,๒๑๖ บาท

๕.๕ กิจกรรมเยาวชนสำนึกรักษ์ถิ่นเกิด งบประมาณ ๖,๑๒๐,๘๐๐ บาท

๖) **โครงการพัฒนาเส้นทางจักรยานเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัด** ในปีงบประมาณ ๒๕๖๑-๒๕๖๔ กิจกรรมพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ศึกษา ดังนี้

๖.๑ กิจกรรมจัดทำเส้นทางจักรยาน งบประมาณ ๑๔๖,๘๘๙,๒๐๐ บาท

๖.๒ กิจกรรมจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว งบประมาณ ๖,๑๒๐,๘๐๐ บาท

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า แผนพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ (พ.ศ.๒๕๖๑-๒๕๖๔) สำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดภาคกลางตอนบน ๒ ได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว คือ แหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญของกลุ่มจังหวัด เป็นการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการท่องเที่ยวชุมชน โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เน้นการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ รวมทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากประวัติศาสตร์ และฐานความรู้ของแหล่งท่องเที่ยว

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี

จังหวัดสิงห์บุรี เป็นจังหวัดท่องเที่ยวที่มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มีระยะทางห่างจากกรุงเทพมหานครเพียง ๑๕๒ กิโลเมตร เส้นทางคมนาคมทางถนนเอเชียที่สะดวก ดังนั้นจึงมีโอกาสในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด นำไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔ (สำนักงานจังหวัดสิงห์บุรี, ๒๕๖๐) คือ จากการวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การวิเคราะห์สถานะแวดล้อม รวมทั้งการสำรวจปัญหาความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่ จังหวัดสิงห์บุรี ได้กำหนดศักยภาพการพัฒนาจังหวัด ตำแหน่งการพัฒนาจังหวัด วิสัยทัศน์ และประเด็นยุทธศาสตร์ได้ดังนี้

ศักยภาพการพัฒนาของจังหวัด

๑. เป็นแหล่งพื้นที่ด้านเกษตรกรรม ระบบชลประทานทั่วถึง
๒. มีทุนทางสังคมด้านพุทธศาสนา จำนวนมาก มีวัด พระ ที่มีชื่อเสียงด้านวิปัสสนา
๓. สินค้า OTOP ของจังหวัดได้รับการส่งออก เช่น จักสานจิว กุนเชียงปลา หมูทุบ ปลาทุบสมุนไพร
๔. การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ และการท่องเที่ยวเชิงเกษตร
๕. เป็นแหล่งผลิตอาหารปลา และร้านอาหารปลา ที่มีคุณภาพ

การกำหนดตำแหน่งการพัฒนาของจังหวัด

จากศักยภาพ และการวิเคราะห์สถานะแวดล้อมของจังหวัด จึงได้กำหนดตำแหน่งการพัฒนาของจังหวัด ที่สอดคล้องไปในทิศทาง และแนวทางเดียวกัน โดยมุ่งเน้นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของประชาชนในจังหวัด ดังนี้

๑. เมืองเกษตรปลอดภัยและได้มาตรฐาน
๒. เมืองท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม และวิถีชีวิต

วิสัยทัศน์จังหวัดสิงห์บุรี (Vision)

“เมืองเกษตรปลอดภัยได้มาตรฐาน ท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์และวิถีชีวิต สังคมอยู่เย็นเป็นสุข”

(เมืองเกษตรปลอดภัย = ๑. ผู้ผลิต/ผู้บริโภคมีคุณภาพชีวิตที่ดี ๒. รับรองแหล่งผลิต ๓. ระบบรับรองมาตรฐาน/กำกับดูแล

สังคมอยู่เย็นเป็นสุข = อยู่เย็น หมายถึง สังคมมีความสุข มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ประชาชนยึดมั่นในหลักศาสนา

เป็นสุข หมายถึง ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีรายได้เพียงพอ และมีความสุข ประชาชนยึดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง)

พันธกิจ (Mission) :

- พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานภาคเกษตร และเพิ่มมูลค่าการผลิต โดยเทคโนโลยีที่เหมาะสม
- อนุรักษ์ ฟื้นฟู ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ศาสนา วัฒนธรรม วิถีชีวิตและภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์
- เสริมสร้างความเข้มแข็งให้ชุมชนแบบบูรณาการและมีส่วนร่วม เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต พัฒนาระบบโครงสร้างทางสังคม ทูทางสังคม และวิถีชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

เป้าประสงค์

- ผลผลิตทางการเกษตรมีคุณภาพปลอดภัยได้มาตรฐานสู่ตลาดผู้บริโภค
- เพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว และบริการท่องเที่ยวมีคุณภาพได้มาตรฐาน
- ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนการท่องเที่ยวของจังหวัด

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : พัฒนาศักยภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว

เป้าหมาย/วัตถุประสงค์

- พัฒนาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวและบริการด้านการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรี ให้มีคุณภาพและดึงดูดนักท่องเที่ยว ให้เดินทางมาท่องเที่ยวและใช้จ่ายใช้สอยมากขึ้น
- พัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีให้ยั่งยืน ผ่านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม เพื่อคงไว้ซึ่งความสวยงามของธรรมชาติและอัตลักษณ์ความเป็นไทย
- อุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดสิงห์บุรีมีความแข็งแกร่งโดยการเพิ่มความสมดุลของการท่องเที่ยวทั้งความสมดุลเชิงพื้นที่ ความสมดุลเชิงเวลาหรือฤดูกาล และความสมดุลในทุกภาคส่วน
- นักท่องเที่ยวสามารถเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดและพื้นที่ต่างๆ ทั้งในตัวเมืองและชนบทอย่างสะดวกสบายมากขึ้น ซึ่งจะส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดเพิ่มมากขึ้น เพื่อส่งเสริมการสร้างรายได้และกระจายรายได้ให้กับชุมชน

- ๕) นักท่องเที่ยวมีความประทับใจและมีประสบการณ์ที่ดีทั้งในด้านความปลอดภัย และสุขอนามัยรวมไปถึงคุณภาพของโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อชักจูงให้กลับมาเยี่ยมเยือนอีกครั้งและส่งเสริมให้จังหวัดสิงห์บุรีเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ

กลยุทธ์/แนวทางการพัฒนา

๑.๑ พัฒนาระบบบริหารจัดการและบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

๑.๒ พัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มจากแหล่งท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว

๑.๓ ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ และการตลาดเชิงรุก สร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว จากทุกภาคส่วนทั้งในและต่างประเทศ

ตัวชี้วัดระดับประเด็นยุทธศาสตร์ที่

๑

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ค่าเป้าหมาย				
		2560	2561	2562	2563	2564
แหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ได้รับการรับรองมาตรฐานการท่องเที่ยวไทยเพิ่มขึ้น	แหล่ง	-	2	2	2	2
รายได้จากการท่องเที่ยว มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย ต่อปีเพิ่มขึ้น	ร้อยละ	5	5	5	5	5

ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบบริหารจัดการและบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ค่าเป้าหมาย				
		2560	2561	2562	2563	2564
แหล่งท่องเที่ยว สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว ได้รับการรับรองมาตรฐานการท่องเที่ยวไทยเพิ่มขึ้น	แหล่ง	-	2	2	2	2

ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มจากแหล่งท่องเที่ยว และผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ค่าเป้าหมาย				
		2560	2561	2562	2563	2564
รายได้จากการท่องเที่ยว มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย ต่อปีเพิ่มขึ้น	ร้อยละ	5	5	5	5	5

ตัวชี้วัดระดับกลยุทธ์ที่ 3 ส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ และการตลาดเชิงรุก สร้างเครือข่ายความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว จากทุกภาคส่วนทั้งในและต่างประเทศ

ตัวชี้วัด	หน่วยนับ	ค่าเป้าหมาย				
		2560	2561	2562	2563	2564
รายได้จากการท่องเที่ยว มีอัตราการขยายตัวเฉลี่ย ต่อปีเพิ่มขึ้น	ร้อยละ	5	5	5	5	5

บทที่ 6 กลไกในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดและการติดตามประเมินผล

6.1 กลไกในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด

6.1.1 การจัดทำแผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map)

ในการประชุมคณะกรรมการนโยบายการบริหารงานจังหวัดและกลุ่มจังหวัดแบบบูรณาการ มีมติเห็นชอบกำหนดแนวทางและหลักเกณฑ์การพิจารณาทบทวนแผนพัฒนาจังหวัด/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด และการจัดทำแผนปฏิบัติราชการประจำปีของจังหวัด/กลุ่มจังหวัด มีสาระสำคัญสรุป ดังนี้

๑. หลักการ

๑.๑ ให้นำนโยบายของรัฐบาล แผนการบริหารราชการแผ่นดิน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาระดับชาติ รวมถึงยุทธศาสตร์รายสาขาเช่น ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยว ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรม แนวทางการพัฒนาการเกษตร เป็นต้น ตลอดจนการศึกษาของส่วนราชการที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบหลักในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและกลุ่มจังหวัด

๑.๒ มุ่งเน้นการทำงานแบบเครือข่ายร่วมกันทุกภาคส่วน โดยคำนึงถึงความพร้อมของทุกภาคส่วน โดยให้พิจารณาความพร้อมของส่วนราชการต่างๆ ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคในการบูรณาการแผนงาน

๑.๓ รับฟังความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นของจังหวัด จังหวัดและกลุ่มจังหวัดต้องมีการดำเนินการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนในท้องถิ่นในจังหวัด โดยให้ใช้กระบวนการประชาคมชุมชน เพื่อพิจารณาปัญหาและความต้องการของประชาชน รวมทั้งนำข้อมูลตามแผนชุมชนมาประกอบการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

๑.๔ ให้ความสำคัญกับกลุ่มจังหวัด จังหวัดและกลุ่มจังหวัดต้องให้ความสำคัญในแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดให้มากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดการพัฒนาและกระจายความเจริญเติบโตระหว่างจังหวัด และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันอันจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนในแต่ละพื้นที่ของแต่ละจังหวัดได้

6.1.2 การสร้างการมีส่วนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ภาคเอกชน และประชาชน ในการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจังหวัดสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนในการรับรู้ และกำหนดแนวทางในการปฏิบัติที่ถูกต้องและชัดเจน ดังนี้

กลไกการขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดนั้นมีการแต่งตั้งคณะกรรมการบริหารงานด้านการท่องเที่ยวและกีฬาประจำจังหวัดขึ้น เพื่อเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามที่ได้วางแผนไว้ และเกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม

คณะกรรมการบริหารงานด้านการท่องเที่ยวและกีฬาประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. จัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาของจังหวัดให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ และแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติ และให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยว

๒. ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่น ๆ ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาสังคม ให้เกิดการทำงานร่วมกันอย่างบูรณาการในทุกภาคส่วนเพื่อขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นไปตามนโยบายของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

๓. ส่งเสริมและสนับสนุนภารกิจของคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวประจำเขตพัฒนาการท่องเที่ยวและคณะกรรมการกีฬาจังหวัด ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

๔. ศึกษา วิเคราะห์ ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวและกีฬาภายในจังหวัดโดยใช้ทรัพยากรร่วมกัน รวมทั้งแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการดำเนินการตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดและยุทธศาสตร์ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

๕. รับทราบข้อมูลและนโยบายจากส่วนกลางและถ่ายทอดข้อมูลและนโยบายไปยังหน่วยงานภายใต้สังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

๖. ประชาสัมพันธ์นโยบายต่าง ๆ ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาให้กับภาคเอกชนและประชาชนในพื้นที่ที่ได้รับทราบข้อมูลที่ถูกต้อง

๗. รวบรวมปัญหา อุปสรรคและแนวทางการแก้ไข เพื่อให้คำแนะนำแก่หน่วยงานภาครัฐและเอกชนในการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวและกีฬา

๘. ดำเนินการเรื่องอื่น ๆ ตามที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามอบหมาย

การสร้างการมีส่วนร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งจากหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และประชาชน ในการนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจังหวัดปทุมธานีได้สร้างกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ในด้านการรับรู้และร่วมกำหนดแนวทางในการปฏิบัติที่ถูกต้องและชัดเจน โดยเน้นรูปแบบแผนงาน/โครงการ ให้มีลักษณะเป็นงาน/โครงการเชิงบูรณาการโดยมีแนวทางปฏิบัติดังนี้

(๑) คณะกรรมการบริหารงานด้านการท่องเที่ยวและกีฬาประจำจังหวัด จะต้องเข้าใจและเห็นความสำคัญของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด พร้อมทั้งผลักดันให้มีการดำเนินการตามแผนงาน/โครงการอย่างมีประสิทธิภาพ

(๒) จัดเวทีเสวนาให้ภาคีเครือข่ายและท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด พร้อมทั้งเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับพื้นที่ให้ชุมชนได้รับทราบความคืบหน้าและผลกระทบทั้งในด้านบวกและลบ

6.1.3 กระบวนการในการสร้างแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัด

๑) รางวัลการตอบแทน

๒) การมีส่วนร่วม

๓) การประกวด

๔) การแข่งขัน

6.1.4 แนวทางการปฏิบัติงานตามแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด

การนำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดไปสู่การปฏิบัตินั้น จะต้องดำเนินงานเชิงบูรณาการในทุกภาคส่วน โดยผ่านกลไกการขับเคลื่อน การติดตามและประเมินผลอย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพ โดยผ่านกระบวนการของคณะกรรมการติดตามประเมินผลการดำเนินงานตามแผนงาน/โครงการอย่างต่อเนื่อง โดยในแต่ละยุทธศาสตร์มีแนวทางการดำเนินงานและหน่วยงานรับผิดชอบ ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์	แนวทางการดำเนินงาน	หน่วยงานรับผิดชอบ
พัฒนาศักยภาพและสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว	การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว / ปรับปรุงภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยว และเส้นทางการท่องเที่ยว / พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก แหล่งท่องเที่ยว เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายประชาสัมพันธ์ ฯลฯ เสริมสร้างศักยภาพในการบริหารในแหล่งท่องเที่ยว จัดกิจกรรมส่งเสริมและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว/ กิจกรรมส่งเสริมประเพณี ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ท้องถิ่น/เสริมสร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยวจังหวัด / ส่งเสริมการจำหน่ายสินค้า OTOPและผลิตภัณฑ์ชุมชน ภูมิปัญญา ท้องถิ่น	สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานจังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดสิงห์บุรี สำนักงานโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดสิงห์บุรี แขวงทางหลวงสิงห์บุรี แขวงทางหลวงชนบทสิงห์บุรี สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดสิงห์บุรี อำเภอทุกอำเภอ วัฒนธรรมจังหวัดสิงห์บุรี วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีสิงห์บุรี

6.1.5 การนำระบบสารสนเทศ (Management Information Systems) มาใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดในทุกมิติ

ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร (Management Information System) หรือ MIS คือระบบที่ให้สารสนเทศที่ผู้บริหารต้องการ เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยจะรวมทั้ง สารสนเทศภายในและภายนอก สารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับองค์กรทั้งในอดีตและปัจจุบัน รวมทั้งสิ่งที่คาดว่าจะจะเป็นในอนาคต นอกจากนี้ระบบ MIS จะต้อง ให้สารสนเทศ ในช่วงเวลาที่เป็นประโยชน์ เพื่อให้ผู้บริหารสามารถตัดสินใจในการวางแผนการควบคุม และการปฏิบัติการขององค์กรได้อย่างถูกต้อง

แม้ว่าผู้บริหารที่จะได้รับประโยชน์จาก ระบบ MIS สูงสุดคือผู้บริหารระดับกลาง แต่โดยพื้นฐานของระบบ MIS แล้ว จะเป็นระบบที่สามารถสนับสนุนข้อมูลให้ ผู้บริหารทั้งสามระดับ คือทั้งผู้บริหารระดับต้น ผู้บริหาร

ระดับกลาง และผู้บริหารระดับสูง โดยระบบ MIS จะให้รายงาน ที่สรุปสารสนเทศซึ่งรวบรวมจากฐานข้อมูลทั้งหมดของหน่วยงาน จุดประสงค์ ของรายงานจะเน้นให้ผู้บริหารสามารถมองเห็นแนวโน้ม และภาพรวม ขององค์กรในปัจจุบัน รวมทั้งสามารถควบคุมและตรวจสอบงานของระดับปฏิบัติการด้วย อย่างไรก็ตาม ขอบเขตของรายงาน จะขึ้นอยู่กับ ลักษณะของสารสนเทศ และจุดประสงค์การใช้งาน โดยอาจมีรายงานที่ออกทุกคาบระยะเวลา (เช่น งบกำไรขาดทุนหรืองบดุล) รายงานตามความต้องการ หรือรายงานตามสภาวการณ์หรือเหตุผิดปกติ

การนำไปใช้งานสามารถแบ่งได้ ๔ ระดับดังนี้ ๑. ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการในการวางแผนนโยบายกลยุทธ์ และการตัดสินใจของผู้บริหารระดับสูง ๒. ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการในส่วนบุคคลในการวางแผนการปฏิบัติและการตัดสินใจของผู้บริหารระดับกลาง ๓. ระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการในระดับปฏิบัติการ และการควบคุมในขั้นตอนนี้ผู้บริหารระดับล่างจะเป็นผู้ใช้สารสนเทศเพื่อช่วยในการปฏิบัติงาน ๔. ระบบสารสนเทศที่ได้จากการประมวลผล

6.1.6 การติดตามประเมินผล

ระยะที่ 1 การติดตามผลและการประเมินผลระหว่างการดำเนินงานตามแผนงาน/โครงการ ให้ความสำคัญในประเด็นต่างๆ ดังนี้

- การใช้ทรัพยากร (INPUTS) เป็นไปตามเงื่อนไขหรือข้อตกลง ที่กำหนดไว้
- การปฏิบัติงานเป็นไปตามขั้นตอนหรือกระบวนการ (PROCESS) ที่กำหนดไว้
- การพิจารณาผลงาน (OUTPUTS) ว่ามีปริมาณ/คุณภาพ และเงื่อนเวลาตามที่กำหนดไว้
- การติดตามผลลัพธ์ (OUTCOMES) ว่าได้รับการยอมรับ และตอบสนองตามเจตนารมณ์ที่

กำหนดไว้

ระยะที่ ๒ การติดตามผลและการประเมินผลหลังจากการดำเนินงานตามแผนงาน/โครงการ

๑. การปรับปรุงแก้ไข (Take Corrective Action) คือ การนำข้อมูลที่ได้จากการเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด ในการหาแนวทางในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด

๒. รายงานสรุปผลการติดตามประเมินผลแผนพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด ต่อคณะกรรมการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัด เพื่อทบทวนกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ และประเด็นยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของจังหวัดในปีต่อไป

6.2 การติดตามประเมินผลการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวของจังหวัด

การติดตามประเมินผล (Monitoring) หมายถึง กระบวนการประเมินคุณภาพการปฏิบัติงานและประเมินประสิทธิผลของการควบคุมภายในที่วางไว้อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ โดยการติดตามผลในระหว่างการปฏิบัติงาน (Ongoing Monitoring) หรือในระหว่างการออกแบบการควบคุมภายใน และการประเมินผลเป็นรายครึ่ง

(Separate Evaluation) ซึ่งแยกเป็นการประเมินการควบคุมด้วยตนเอง (Control Self Assessment) และการประเมินการควบคุมอย่างเป็นอิสระ (Independent Assessment)

๖.๓.๑ ขอบเขตของการติดตามประเมินผล

๑) การติดตามผลในระหว่างการปฏิบัติงาน (Ongoing Monitoring)

โดยทั่วไปการควบคุมภายในจะได้รับการออกแบบเพื่อให้เกิดความมั่นใจว่ามีการติดตามผลอย่างต่อเนื่องรวมเป็นส่วนเดียวกันและอยู่ในการดำเนินงานด้านต่างๆ ตามปกติขององค์กร การติดตามผลมักอยู่ในรูปกิจกรรมการบริหารและการกำกับดูแลโดยปกติ เช่น การเปรียบเทียบ การสอบย้อน และกิจกรรมอื่นซึ่งเป็นการปฏิบัติงานตามหน้าที่ประจำของบุคลากรในองค์กร

๒) การประเมินรายครั้ง (Separate Evaluations)

มีวัตถุประสงค์มุ่งเน้นไปที่ประสิทธิผลของการควบคุม ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งที่กำหนด โดยขอบเขตและความถี่ในการประเมินรายครั้งขึ้นอยู่กับประเมินความเสี่ยงและประสิทธิผลของวิธีการติดตามผลอย่างต่อเนื่องเป็นหลัก การประเมินรายครั้งอาจทำในลักษณะของการประเมินการควบคุมด้วยตนเอง (Control Self Assessment) ซึ่งกลุ่มผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานหรือส่วนงานเป็นผู้ประเมินประสิทธิผลของการควบคุมภายในของส่วนงานนั้น ๆ เอง และการประเมินการควบคุมโดยอิสระ (Independent Control Assessment) ซึ่งประเมินโดยผู้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินงาน เช่น การประเมินผลโดยผู้ตรวจสอบภายในหรือผู้ตรวจสอบภายนอก

